

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE GEHEIMEN VAN AFRIKA

N° 2519

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhout Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De geheimen van Afrika

HOOFDSTUK I

HET LATIJNS MANUSCRIPT

Geen enkele toerist, die Londen bezoekt zal verzuimen de prachtige St. Paul's cathedral, een der meesterwerken van de bouwmeester Wren, zowel van binnen als van buiten te bezichtigen. Het is een prachtige kerk, waar nog geregeld diensten worden gehouden.

Even zeker als die toerist voor de bezichtiging een paar uren op die historische plek zal doorbrengen, even zeker is het bijna, dat hij weinig aandacht zal besteden aan de onmiddellijke omgeving, die bestaat uit een aantal nauwe, meestal kronkelige straten en straatjes met oude gebouwen, waar de bekende Engelse traditie hoogtij viert.

Zo vindt men daar, bij voorbeeld, de Lombard street, waar, aan de gevels van een aantal huizen, merkwaardige uithangborden en -tekens bevestigd zijn, bestaande uit vaak zeer kunstig ijzersmeedwerk. Deze smalle straat mondt uit in de even smalle Paternoster Row, sinds eeuwen de plek, waar liefhebbers van oude boeken, handschriften, prenten, staalgravures en houtsneden terecht kunnen en waar vaak een of ander zeldzaam geschrift uit een stapel overigens waardeloze rommel opgediept wordt.

Er hangt in deze straat als het ware een wolk van stof, en de lucht van oud perkament en van vergeel-

de bladen zal er, naar het schijnt, nooit verdwijnen.

De huizen zijn smal, donker, vervallen en zwartberookt, zij schijnen steun bij elkander te zoeken uit vrees, dat zij anders zullen instorten.

De ramen hebben kleine ruitjes, met een groen violette weerschijn, waardoor het daglicht slechts spaarzaam naar binnen kan dringen.

De gangen bevoerd met grote plavuizen en tegels klinken hol, de winkels zelve zijn bedompt, en de zolderingen zijn meestal met door de tijd zwart geworden eiken balken beschoten.

Vele winkeliers in deze straat weigeren pertinent een offer te brengen aan de geest des tijds, en willen van electriciteit niets weten, zelfs niet van het zoveel oudere gas, maar houden de traditie hoog door hun winkels en woonkamers met petroleumlampen te verlichten.

De bedienden in deze winkels zijn meestal kleine, gebogen heertjes, schuw voor het licht, en lange tijd met de ogen knippend als zij uit hun stoffige verblijfplaats op straat komen.

Hoog opgestapeld liggen er de boeken op de dikke planken, maar kostbare en zeldzame exemplaren worden achter slot en grendel bewaard.

Tot een der trouwe bezoekers van deze straat behoort Lord William Aberdeen, de bekende Londense filantroop, die hier minstens eenmaal in de week verscheen, ten minste wanneer hij niet op een zijner buitenlandse reizen was, om hier zijn collectie oude boekwerken en prenten aan te vullen.

In zijn fraai huis aan de Cromwell Street was een geheel vertrek ingericht als een soort museum, waar hij zijn collectie had ondergebracht in een aantal kasten met glazen deuren, en waar deze verzameling zorgvuldig was gecatalogiseerd door zijn vriend en secretaris Charles Brand.

Lord Aberdeen hield ook zeer veel van antieke wapens, waarvan hij eveneens een kostbare verzameling had, hoewel de oude boeken toch het grootste gedeelte van zijn belangstelling in beslag namen.

Meestal arriveerde hij op die wekelijkse tocht in een deftige zwarte Rolls Royce.

Meestal bestuurd door zijn reusachtige chauffeur James Henderson die de wagen ergens in de nabijheid parkeerde, want het kwam wel voor, dat Lord Aberdeen een paar uur achter een in de Paternoster Row bleef vertoeven, en achtereenvolgens alle boekwinkels bezocht.

Een daarvan scheen zijn voorkeur te hebben, een winkel, waarvan boven de deur in een zware, eikenhouten plank, het jaartal 1509 was gesneden.

De eigenaar, Herbert Lee, had het huis geëerfd van zijn vader, die het weer van zijn vader had geëerfd, en zo ging het door, vele geslachten lang, tot men tenslotte ongeveer in het midden van de zestiende eeuw, stuitte op James Lee, een bewoner van Manchester, die naar Londen was gekomen met een groot aantal boeken, die hij in de loop der jaren verzameld had, en daarmee een boekenzaak in de Paternoster Row had gevestigd.

Sinds dat jaar was er niets veranderd, noch aan het huis, noch aan de winkel.

Alle leden van het geslacht Lee schenen een aangeboren liefde te hebben voor antiek, of het nu boeken, wapens of andere curiosa waren.

Onder de luifel, die ook de smalle voordeur overschaduwde, waarop zich nog steeds de prachtige koperen klopper bevond, die er bij de bouw van het huis op was aangebracht, stond een kleine uitstalling waar men tweedehands boeken voor ontspanningslectuur of studie kon vinden. Mrs Herbert Lee echter stelde zijn eigenlijke schatten niet bloot aan de invloed van zon, regen.

en mist, maar bewaarde ze als een gierigaard in zijn kasten, welke zich achter in de winkel bevonden, en waar het zo donker was, dat men er slechts op zeer zonnige dagen zonder kunstlicht kon lezen.

Zulk een heldere dag was het, toen Lord Aberdeen bij deze kast stond, dicht onder een klein vierkant raam, dat op een nauwe binnenplaats uitkwam.

Hij stond daar zeker reeds een half uur te lezen, de grote grijze ogen strak op de bladzijde gevestigd en blijkbaar alles om zich heen vergetend.

Mr Lee had zijne Lordschap trouwens óók vergeten of liever, hij bemoeide zich in het geheel niet met hem en ging voort met het bij-schrijven der titels van enige pas ontvangen boeken in een catalogus.

Lord Aberdeen was een trouw afnemer van hem, maar wat Zijne Lordschap daar nu las, scheen toch wel bizonder belangwekkend te zijn, want als Mr Lee nu en dan een blik op de lezer wierp, vond hij hem nog altijd in dezelfde houding staan, zich alleen bewegend om nu en dan een bladzijde om te slaan van het boek, dat hij in de hand hield.

Op dit ogenblik was de winkel geheel verlaten, want er was juist een klant vertrokken, en de winkelbediende, een spichtig oud heertje, was uitgezonden met een boodschap.

Lord Aberdeen kwam eindelijk na een poos met zijn boek in de hand, naar de toonbank, waar achter de boekhandelaar bezig was met schrijven, en zei:

— Gij hebt hier een hoogst belangrijk, zeer zeldzaam exemplaar, Mr Lee. Gij zult dit werk toch zelf zeker ook wel kennen?

— Ik heb nog geen gelegenheid gehad om het in te zien, mylord, antwoordde Lee, want ik ontving het nog geen twee uren geleden; het bevond zich onder een kleine voorraad boeken, die een deel vormen van de nalatenschap van een halfgare oude professor, die alles

aan zijn huishoudster heeft vermaakt, welke dame zich gehaast heeft, alles wat los en vast was, te gelde te maken. De vrouw kwam bij mij met het stapeltje boeken, ik wierp er een vluchtige blik in, ik zag dat er wel wat aardigs bij was, en ik heb haar twee pond betaald, waar zij erg tevreden over scheen te zijn.

— Maar hebt gij dan in het geheel niet bemerkt, dat er een handschrift bij is? Een zogenaamde incunabel?

— Ja, ik meen mij zo iets te herinneren, bekende de boekhandelaar. Ik heb echter geen tijd gehad alles nauwkeurig door te zien.

— Dat moet wel zo zijn, hernam Lord Aberdeen laconiek, want als ik één handelaar was in oude boeken, dan zou ik voor het exemplaar, dat ik hier in de hand heb, op zijn minst honderd pond hebben willen betalen. Misschien doe ik er niet verstandig aan door u dit te bekenen, maar het is zoals ik zeg.

Met deze woorden legde Lord Aberdeen het boek op de toonbank en ging op een der oude stoelen zitten, die er stonden.

Mr Lee zette zijn stalen bril op, om het manuscript, dat in zo hoge mate de belangstelling van een zijner beste klanten had gaande gemaakt, in te zien.

Hij behoefde er niet lang in te bladeren om tot de overtuiging te komen, dat hij hier inderdaad een zeer merkwaardig boek voor zich had.

Hij kuchte eens en zei:

— Ik moet nu erkennen, dat ik die vrouw die mij dit boek te koop aanbood, wel wat weinig betaald heb. Ik zal haar schrijven, want gij weet dat ik altijd de namen noteer van degenen, die mij boeken verkopen, en ik zal haar vijftig pond sturen. Ik zie nu, dat het een zogenaamde incunabel is, een wiegedruk, gedeeltelijk gedrukt en gedeeltelijk gecalligrafeerd, en naar de lettersoort en de taal te oordelen,

eveneens afgaande op de wijze van inbinden en het dikke perkament van de band, moet dit boek met zijn ongeveer twee en dertig pagina's geschreven zijn in het begin van de vijftiende eeuw.

— Dat geloof ik ook, zei Lord Aberdeen, en ik vermoed, dat het door monniken gedaan is, zoals destijds menigmaal geschiedde. Let maar eens op de bewerkelijke beginletters van ieder hoofdstuk. Ware juweeltjes van schoonschrijfkunst, en het goud glanst als of het gisteren is opgebracht.

Vele bewoners van kloosters brachten aldus hun tijd door, en er zijn talrijke voorbeelden, dat monniken sommige gedeelten van de Bijbel overschreven.

— Zoals gij ziet, zei Lord Aberdeen, is het boekje in de latijnse taal geschreven en dat pleit nog meer voor de opvatting dat het inderdaad werk van monniken is. Lees eens een klein gedeelte, hier bijvoorbeeld, en zeg mij uw oordeel.

Hij schoof de boekhandelaar het manuscript toe, en wachtte af, tot Mr Lee gereed zou zijn.

Dat duurde een poosje, want het was geen modern latijn, en Lee moest nu en dan een woordenboek raadplegen, terwijl bovendien enkele woorden moeilijk leesbaar waren.

Maar toen hij eindelijk het hoofd ophief, lag er een uitdrukking van verbazing, ongeloof en spot op zijn rimpelig gelaat.

— Welnu, wat zegt gij er van? vroeg Lord Aberdeen.

— Voor zover ik begrepen heb, bestaat de tekst uit een mengeling van filosofie, geografie, historie... een zogenaamde legende of sage en, als ik het zeggen mag, niets anders dan zuivere onzin.

De monnik die dit boek geschreven heeft, heeft het over ongehoorde schatten in het duisterste gedeelte van Afrika waarvan geen sterfelijke wezen zich enige voorstelling kan vormen, tienduizenden reusachtige olifantstanden, honderden

kisten vol juwelen van allerlei aard, turkooizen en safieren, robijnen en diamanten, smaragden en topazen. Hij spreekt over ganse karavanen, bestaande uit honderden kamelen, alle beladen met zware kisten vol gouden staven en stofgoud. Dat is echter nog niet het ergste want hij verkondigt ook het bestaan van voorwereldlijke monsters, als brontosaurusen en dinosauria die daar nog vrij talrijk zouden voorkomen. Ik geloof dat U het met mij eens zult zijn, als ik zeg dat wij hier aan een sprookje, aan kinderachtige beuzelpraat moeten denken.

— O, wat dat betreft, Mr Lee, er bestaan tussen hemel en aarde nog veel dingen welke onze schoolse wijsheid niet kan omvatten. Kijk Hamlet er maar op na.

— Gij zoudt toch zeker niet willen beweren dat Afrika reeds van oost tot west, van noord tot zuid doorvorst is? Het zal u toch niet onbekend zijn, dat er zelfs op de laatst uitgekomen kaarten van Afrika nog enkele witte plekken voorkomen, hetgeen wil zeggen dat nog geen ontdekkingsreiziger daar ooit is doorgedrongen. Vele zijrivieren van de Congo-rivier bijvoorbeeld, zijn nog nooit bevaren en de oevers zijn nog nimmer door de voet van een blanke betreden.

— Dat wil ik u toegeven, mylord, maar tussen onbekendheid en maar wat opschrijven en fantaseren bestaat een groot verschil.

— Als gij van fantasie spreekt, Mr Lee, dan moogt gij er althans de monnik die dit handschrift vervaardigde, niet van beschuldigen, want in een soort voorrede zegt hij, dat hij dit manuscript heeft overgeschreven van een Romeinse papyrus die zelf nog dertien eeuwen ouder was. Dat wil dus zeggen, dat het origineel van dit handschrift vóór de geboorte van Christus moet zijn vervaardigd.

Mr Lee keek Lord Aberdeen een oogenblik aan alsof hij aan diens verstand twijfelde, maar dat duurde

maar kort want zijn Lordschap was een goede klant en daarom maakte hij als zakenman aanstonds van de gelegenheid gebruik en vroeg:

— Wil mylord dit merkwaardig handschrift kopen?

— Wat moet het kosten? vroeg Lord Aberdeen.

— Vindt gij honderd pond te veel?

— Goed, ik zal ze u contant betalen, mits ge mij op uw woord belooft, dat gij omgaand vijftig pond aan de huishoudster van de overleden professor zendt.

— Ik geef er U mijn erewoord op, mylord, antwoordde Lee haastig. Ik zal het boekje even voor u inpakken, want gij zult het wel aanstonds willen meenemen.

Mr Lee verpakte het manuscript zorgvuldig, en Lord Aberdeen stak het in zijn binnenzak, betaalde de honderd pond met een cheque op zijn bank, knikte de boekhandelaar ten afscheid toe, en zei nog eens op de drempel van de deur:

— Denk er om, die vijftig pond zo spoedig mogelijk te sturen.

HOOFDSTUK II

EEN FANTASTISCH PLAN

Lord Aberdeen liep de Paternoster Row af, sloeg een hoek om, liep op zijn auto toe, en zei tot James Henderson, die achter het stuurwiel zat te lezen:

— Naar huis, James, mijnheer Brand zal niet weten waar wij blijven.

Henderson maakte contact, trapte het gaspedaal in en de auto reed weg.

— Wat sloofde die goede Mr Lee zich uit, om mij van dienst te zijn, mompelde Lord Aberdeen voor zich heen. Zou hij dat wel gedaan hebben als hij maar een ogenblik had kunnen vermoeden dat achter Lord Aberdeen zich de door de politie lang gezochte John Raffles verborg?

De Grote Onbekende liet een kort lachje horen, maar aldra gingen zijn gedachten naar het interessante handschrift, dat zich op dit ogenblik in zijn binnenzak bevond.

Hij was een kenner van dergelijke oude manuscripten en had direct ontdekt dat er aan de echtheid van deze Latijnse wiegedruk niet te twifelen viel.

Het handschrift was opgesteld in

het latijn, zoals het in het Romeinse rijk en daar buiten vóór de geboorte van Christus en nog geruime tijd daarna als schrijftaal gebezigd werd, en dat tamelijk sterk afweek van het moderne latijn, zoals het onderwezen wordt op lycea en gymnasia.

Het perkament, hetwelk de monnik had gebruikt, was ongetwijfeld echt, tamelijk dik geprepareerde geitenvel, van een schier onverwoestbare hoedanigheid.

De monnik had het overgeschreven van een Romeinse papyrus, maar het zou wel een bijzonder groot toeval zijn als het origineel te vinden was in het Britse Museum, waar nog altijd enige papyrusrollen bewaard worden, die dateren uit het regeringstijdperk van keizer Tiberius.

Mr Lee was van mening, dat dit alles bedrog of fantasie moest zijn, en het gezond verstand zei Raffles, dat de man ongelijk moest hebben: dat die ontzaglijke opeenhoping van schatten in het binnenland van Afrika op zich zelf reeds onwaarschijnlijk was, en dat het toch in ieder

geval moeilijk verklaarbaar was, dat men naderhand nooit meer iets van deze ongehoorde rijkdommen zou hebben gehoord.

— Was zo iets mogelijk?

Was iets dergelijks bestaanbaar?

De logica verzet er zich tegen, moest Raffles bekennen, maar John Raffles was een man, die een fantastisch leven leidde en de logica aan zijn laars lapte.

Maar toen moest hij ineens denken aan die voorwereldlijke monsters, dieren uit de prae-historie, welke men reeds honderduizenden jaren uitgestorven waande, de monsterachtige hagedissen met hun geweldige vinnen en meterlange halzen, de vliegende draken, zo onvoorstelbaar groot, dat zij mammouts durfden aanvallen, reusachtige dieren, die minstens twee maal zo groot waren als onze hedendaagse olifanten. Kon het zijn, dat dergelijke dieren twintig eeuwen geleden nog bestonden? Zouden er wellicht overblijfselen van te vinden zijn?

Over dit alles dacht Raffles nog na, toen Henderson stopte voor een fraai huis in de Cromwell Street.

Raffles stapte uit, stak zijn sleutel in het slot van de straatdeur, en trad de vestibule binnen, waar zijn jas en hoed in ontvangst genomen werden door Gaston, zijn bejaarde kamerbediende.

— Is mijnheer Brand thuis, Gaston? vroeg Raffles.

— Mijnheer Brand is zoëven van een wandelrit teruggekeerd, mylord, antwoordde Gaston. Hij is in de blauwe kamer, als ik mij niet vergis.

Met deze naam werd een klein vertrek aangeduid, dat zich naast de bibliotheek bevond, en waar Raffles een fraaie collectie blauw Chinees porselein en Delftse pullen had bijeen gebracht.

Hij trof daar inderdaad Charles Brand aan, die bezig was, uit een kistje enige kostbare vazen te ontpakken.

Hij wendde zich naar de deur, en begroette Raffles met de woorden:

— Iets bizonders ontdekt? Je ziet er zo opgewekt en vergenoegd uit.

— Ik geloof inderdaad, dat ik een goede vondst heb gedaan, Charles, antwoordde Raffles, terwijl hij het manuscript uitpakte. Je kent latijn, hé? vroeg hij. Je bent tenminste op een lyceum geweest.

— Ja, ik heb mij het onderwijs in die oude taal moeten laten aanleunen, antwoordde Brand lachend. Ik heb er danig op moeten blokken.

— Lees dan eens met aandacht het oude handschrift, hetwelk ik zoëven voor honderd pond heb gekocht.

— Honderd pond! riep Brand verwonderd uit. Heb je dat voor een boek uitgegeven?

— Vind je het te veel, amice? vroeg Raffles glimlachend. Is de bodem van onze geldkist te zien? Geef ik te veel geld uit?

— Dat weet je wel beter, Edward. Wij hebben pas kort geleden een grote slag geslagen, die je ruim een miljoen dollar heeft opgeleverd, waarvan je trouwens al tienduizend pond sterling hebt besteed aan liefdadige doeleinden.

— Goed. Dan is bestedingsbeperking, zoals dat tegenwoordig heet, er nog niet bij. Maar lees nu dat ding eens, ik geef je een uur de tijd, het zijn maar twee en dertig bladzijden, en het schrift is tamelijk groot. En kom mij dan eens vertellen wat je er van denkt.

— Waar kan ik je vinden?

— In de geheime werkplaats onder het tuinhuis.

Raffles knikte Brand toe, verliet de kamer, ging de brede trap af en een gang door, aan het einde waarvan zich de tuindeur bevond.

Hij ging door de lommerrijke tuin naar een soort paviljoen, dat aan alle kanten door hoog geboomte omringd was. In het grootste vertrek van dit tuinhuis bevond zich, achter de schoorsteen, de geheime ingang naar de ondergrondse werkplaats, waar Raffles menigmaal vertoefde, als hij bezig was aan een of ander

nieuwe uitvinding op het gebied der chemie of der werktuigkunde.

Door op een krul in de lijst van een spiegel te drukken, die boven de schoorsteen hing, kon Raffles deze een halve meter terzijde laten schuiven.

Zodra hij de opening was doorgaan, en zich in de smalle gang bevond, die zich achter de kamermuur uitstrekte, schoof de schoorsteen weer op zijn plaats.

Raffles liep de gang ten einde, die eigenlijk niets anders was dan de ruimte tussen de muur van het paviljoen en een loze binnenmuur, en daalde een ijzeren trap af, die naar de geheime werkplaats voerde. Enige jaren geleden had Raffles door een toeval, toen er in de onmiddellijke buurt van zijn huis opgravingen werden gedaan met het oog op de aanleg van een nieuwe tak van de ondergrondse spoorweg, de ontdekking gedaan, dat zich daar ter plaatse een groot onderaards hol bevond, hetwelk zich voor een deel onder de tuin van zijn huis uitstrekte, en dat waarschijnlijk vroeger een kelderruimte was geweest van het klooster, waarvan men nog een klein overblijfsel in een der oude zijstraten van de Cromwell Street kon vinden.

Hij had deze kelderruimte, geassisteerd door Henderson en Brand nog enigszins vergroot, een betonnen wand opgetrokken, om de rest van het hol af te scheiden van de ruimte, die hij van plan was als werkplaats in te richten en deze vervolgens voorzien van alle moderne machines, welke hij nodig kon hebben, een draaibank voor metaalen houtbewerking, een fraisbank, een boor- en een schaafmachine, een lintzaagmachine en nog enige andere werktuigen.

Weer van deze werkplaats afgescheiden was het laboratorium, waar Raffles proeven nam, en ontdekkingen had gedaan, die hem van ontzaglijk groot nut waren geweest bij menige gevaarlijke onderneming.

Hier ook had hij de wonderbaarlijke elektrische motor uitgedacht en vervaardigd, die zijn vliegmachine in beweging bracht, en waaraan hij nog vaak knutselde om de reeds bereikte grote snelheid nog meer op te voeren.

Zodra hij de stalen deur geopend had, welke de ijzeren trap van de werkplaats scheidde, ontdeed hij zich van zijn jas, en schoot een linnen overall aan.

Hij begaf zich vervolgens naar zijn werkbank, waar het model van een nieuwe machine stond.

Hij bekeek het een ogenblik, met de vuisten in de zijde gesteund, en mompelde:

— Het model heeft gisteren voortreffelijk gewerkt, nu is slechts de vraag, of het toestel op ware grootte dit ook zal doen.

Hij zette zich op een hoge kruk voor het tekenbord en bestudeerde de daarop gespannen tekening, waaraan nu en dan hij nog iets veranderde, en wierp van tijd tot tijd een blik op het sierlijke model, waarvan het koper glansde in het licht van de sterke elektrische lampen, welke deze ondergrondse werkplaats verlichtten.

Er was nog geen half uur verlopen, toen de stalen deur weer openging en Brand binnentrad.

Hij had het latijnse manuscript nog in de hand, en ging op een stoel bij het tekenbord zitten.

— Wel, zo begroette Raffles hem, wat zeg je wel van mijn ontdekking?

— Als manuscript is dit boekje hoogst merkwaardig, zei Brand, een andere waarde is er natuurlijk niet aan te hechten.

— Hoe zo? vroeg Raffles langs zijn neus weg.

— Hoezo? herhaalde Brand verbaasd. Wel, wat hier beschreven staat is toch immers de reinste onzin.

— Zo iets zei mijn vriend Lee ook, kwam Raffles bedaard.

— Nu dan ben ik het immers volkomen met Lee eens, riep Brand

uit. Ik geloof geen woord van die vermeende schat, en nog veel minder van die vóórwereldlijke monsters, welke daar in Afrika zouden zijn gezien. Als dat werkelijk zo was, zou de oorspronkelijke auteur er denkkelijk niet veel van hebben naverteld.

— Ja, en toch waren al die vóórwereldlijke dieren niet even gevaarlijk. Er waren er vele bij die volkomen onschadelijk waren, daar zij tot het geslacht der herbivoren of planteneters behoorden, hoe groot zij ook waren.

— Maar er waren ook carnivoren of vleesetende dieren onder, Edward. En die bereikten soms een lengte van twintig meter.

— Daarvan spreekt de Romeinse auteur niet, waarmee ik niet zou willen zeggen, dat hij ze niet kon hebben gezien.

Brand keek Raffles strak aan.

— Dat kun je toch niet menen, zei hij eindelijk. Dergelijke dieren zijn er toch reeds sedert eeuwen niet meer.

— In Europa zeker niet, evenmin in Amerika en alle andere doorvorste werelddelen, antwoordde Raffles bedaard. Maar Afrika is nog lang niet geheel geëxploreerd.

— Dat geef ik toe, maar van daar tot de mening, dat er in die nog niet door de voet van ontdekkingsreizigers betreden gedeelten, dergelijke monsters nog geen tweeduizend jaar geleden te vinden waren, is nog een hele stap.

— Tweeduizend jaar geleden, en thans, Charles, kwam Raffles steeds even bedaard.

— Wat wil je daarmee zeggen? riep Brand verward uit. Je wilt toch niet volhouden, dat er ook nu nog dergelijke monsters ergens in Afrika te vinden zijn?

— Ik zou het niet gaarne ontkennen.

— Maar Edward! riep Brand ten hoogste verbaasd uit, excuseer dat ik het zeg, maar dat is immers waanzin.

— Waarom? Hebben wij ons daarvan overtuigd?

— Dus, er zouden duizenden jaren zijn voorbijgegaan zonder dat wij iets van dat gedeelte van Afrika zouden hebben vernomen, terwijl die Romein, Octavius Numilus, die dieren zou gezien hebben?

— Dat komt mij niet absoluut onmogelijk voor, Charles. De Romeinen zijn niet altijd in Afrika gebleven en toen zij er verdreven werden, zal tevens de herinnering aan wat die Romein daar zag uitgewist zijn. Het is trouwens best mogelijk, dat de tijdgenoten van Numilus er evenmin aan geloofden als jij op dit ogenblik.

— Dan kun je mij niet kwalijk nemen, Edward, dat ik er ook nooit aan zal geloven, tenzij ik mij met eigen ogen zou kunnen overtuigen, dat die Romein niet maar wat gefantaseerd heeft.

— Je bent een ongelovige Thomas, amice. Geloven is iets aannemen op gezag van anderen, al is het ook in strijd met je menselijk verstand. Maar goed... geloof het dan maar niet. Wij gaan ons overtuigen, want wij vertrekken over vijf dagen naar die plek.

Brand staarde Raffles geruime tijd zwijgend aan, en barstte toen uit:

— Dat zeg je toch zeker niet in ernst?

— In vollen ernst, amice. Ik wil mij persoonlijk gaan overtuigen of die soldaat van Julius Cesar zich niet vergist of maar wat gefantaseerd heeft.

— Ik ken je nu lang genoeg, hernam Brand op ernstige toon, om te weten, dat je een eenmaal opgevat plan nooit prijs geeft; je wilt een avontuur ondernemen, dat je het leven kan kosten, want nog nooit is een ontdekkingsreiziger teruggekeerd uit de binnenlanden van Afrika, tenminste niet uit de streken welke jij wilt bezoeken. Livingstone heeft Angola en Mozambique bezocht, Spake en Grand hebben van

Zanzibar uit Egypte bereikt, over het Victoriameer, Stanley heeft de Congo doorvorst, en talrijke Duitse Engelse en Franse ontdekkingsreizigers hebben de laatste twintig jaar verschillende gebieden van Afrika onderzocht, maar niemand drong nog door tot de geheimzinnige streken waarover in dit manuscript sprake is.

— Je vergist je, Charles, Octavius Numilus is er geweest, zei Raffles, terwijl hij zijn vriend met een strakke blik aankeek.

De jonge man maakte een moedeloos gebaar en zei:

— Ik zie wel, dat niets je kan weerhouden. Natuurlijk gaan Henderson en ik met je mee. Dat valt buiten discussie.

— Ja, daar heb ik ook wel op gerekend, Charles, hernaam Raffles bejaard. Drie vastberaden, moedige mannen kunnen heel wat avonturen trotseren, en wij hebben een ver-

voermiddel tot onze beschikking, waardoor het ons mogelijk zal zijn, door te dringen tot plaatsen waar nog niemand vóór ons de voet heeft gezet. Van Zanzibar uit, kunnen wij, bij voorbeeld, de noordelijkste punt van het Niassameer binnen een uur tijds bereiken. Je zult zelf wel begrijpen, wat dat zeggen wil. In één uur tijds kunnen wij een afstand afleggen, waarover Stanley maanden heeft gedaan.

— Dat geef ik toe, maar van dat punt uit, komen wij in geheel onbekende streken. Het vervoermiddel, waarvan je spreekt, is natuurlijk je vliegmaschine, maar wij kunnen door een onvoorzien ongeval gedwongen zijn om te dalen, en wat dat betekent behoef ik niet nader uiteen te zetten.

— Aan elk avontuur is risico verbonden, Charles. Maar nu voorlopig genoeg hierover gepraat. Wij vertrekken over vijf dagen.

HOOFDSTUK III

ZOOLOGISCHE THEORIE

Laat in de namiddag van dezelfde dag zat Charles Brand gebogen over een grote kaart van Afrika in de bibliotheek van het huis aan de Cromwell Street, met het latijnse manuscript naast zich.

— Kan het waar zijn? mompelde hij tenslotte in zichzelf. Kan die soldaat van Julius Cesar dat alles inderdaad met eigen ogen gezien hebben of heeft men hem die wonderen verteld en heeft hij ze grif geloofd? Laat eens zien, Julius Cesar landde in een noordelijke stad van Afrika, dicht bij de Middellandse zee gelegen, toen hij de strijd ging aanbinden met Pompejus, die met hem, en met Marcus Grassus het eerste driemanschap had gevormd, dat jaren-

lang de onbeperkte heerschappij uitoefende over het reusachtige Romeinse rijk. De afstand van de landingsplaats tot het Niassameer bedraagt ongeveer vijfduizend kilometer. Is het mogelijk, dat die Octavius Numilus en zijn reisgenoten die ontzaglijke afstand te voet of te paard hebben afgelegd? Daarvan wordt niets vermeld in het manuscript, en het komt mij vrijwel ongelooflijk voor. Neen, als Numilus daar inderdaad geweest is, en dat moet wel zo zijn, want hoe kan hij anders de naam van dat toen nog geheel onbekende meer weten; dan moet hij, even als Stanley, een paar duizend jaren later deed, bij Zanzibar of bij Dar-es-Salam voet aan

land hebben gezet. Hoe hij daar gekomen is, is een raadsel, want de zuidelijke doorvaart was toen nog niet bekend. Op een andere wijze is het echter niet te verklaren hoe die Romein zo ver in het zwarte werelddeel zou zijn doorgedrongen.

Brand stond op, deed de deur van een grote boekenkast open, en nam er een werk over de volkenkunde der gehele wereld uit.

Hij sloeg het open, las een hoofdstuk aandachtig door, en vervolgde toen aldus zijn alleenspraak:

— Het is zoals ik dacht, de streek ten westen van het Niassameer is nog zo goed als geheel onbekend. Honderden vierkante mijlen zijn daar nog nooit door de voet van een blanke betreden. Wat zouden wij er vinden? Zouden daar nog dwergstammen zijn? En bovenal, zouden daar werkelijk overblijfselen te vinden zijn van die wonderlijke dieren uit het steentijdperk, om van de levende exemplaren maar te zwijgen? Ik kan het niet geloven, ondanks dit gehele wonderlijke verhaal in het manuscript. Het is vreemd, zeer vreemd.

Opnieuw verzonk Brand in de aandachtige bestudering van kaart en manuscript.

De deur ging open en Raffles trad binnen.

Op de drempel bleef hij een ogenblik glimlachend staan, en bekeek Brand, die zodanig verdiept was in zijn lectuur, dat hij Raffles niet eens had horen binnenkomen.

Nu trad hij op hem toe en vroeg:

— Begin je wat meer belang te stellen in onze onderneming?

— Al heb ik er niet aan geloofd, en al doe ik dat nóg niet, belang heb ik er wel ingesteld.

— Ben je er al in geslaagd, ongeveer de plaats vast te stellen, welke de auteur van het manuscript meent?

— Om je de waarheid te zeggen, is hij tamelijk vaag in zijn aanduidingen, antwoordde Brand, maar dit is zeker, dat hij de dieren gezien

heeft dicht bij de bron van een van de voornaamste rivieren in die streek, waarvan tot dusverre nog slechts een klein gedeelte onderzocht is. Naar ik geloof zou je je onderzoek moeten beginnen op ongeveer 200 kilometer ten Westen van het Niassa-meer gelegen. Dat is de plaats die als het ware op de grens van het ondoorzocht gebied ligt.

Raffles had zich op zijn beurt over de kaart gebogen en bekeek deze aandachtig.

Toen wierp hij een blik in het latijns manuscript en zei:

— De schrijver gewaagt hier van hemelhoge bergen en van ontzaglijk diepe ravijnen, begroeid met maagdelijke wouden, waarin het bijna onmogelijk was door te dringen. In één van die ravijnen zouden zich die schatten bevonden hebben, waarvan hij spreekt.

— Ja, en ze zouden daarheen gebracht zijn, op bevel van Ptolemeus van Egypte, die aldus de bezittingen van de staat, wat wij de schatkist zouden noemen, in veiligheid had willen brengen toen hij zich bedreigd zag door de Romeinse indringers.

— Precies. Wanneer wij dus ons reisplan opmaken, zullen wij dit voor ogen moeten houden.

— Hoe zullen wij de tocht maken? vroeg Brand.

— Het lijkt mij het verstandigst recht door te vliegen naar het Niassameer. Aldus doen we eigenlijk niet eens iets bijzonders, want de tocht is reeds gedaan door Franse en Engelse vliegers, onder heel wat moeilijke omstandigheden.

— Dan zul je voor een groot gedeelte de woestijn moeten oversteken, merkte Brand op.

Hij had een wereldkaart op de tafel uitgespreid en ging nu voort:

— Wij zouden het eerst Tunis moeten aandoen. Dat wil zeggen, wij zouden vliegen van Londen over Parijs, Lyon, Marseille en vandaar de Middellandse zee oversteken naar

Tunis.

— Een kwestie van een halve dag zei Raffles kalm.

— Van Tunis zou de reis dan gaan over de volgende steden: Misdah, Mursuk, Aleshr, Kasemba en zo naar het Tanganjika meer.

— Hoeveel bedraagt de afstand in vogelvlucht van Tunis naar Tanganjika?

Na enige ogenblikken te hebben gerekend antwoordde Brand:

— In rechte lijn ongeveer 5.800 kilometer.

— Wanneer wij aannemen, dat wij gemiddeld vijf honderd kilometer per uur kunnen afleggen, zouden wij dus over die afstand ongeveer elf uren doen, laat ons zeggen twaalf. De afstand van Londen naar Tunis bedraagt ongeveer twee vijftien van de gehele afstand, dat wil zeggen vijf uur vliegen, tesamen dus zeventien uren. Wanneer wij dus hier om twaalf uur 's nachts vertrekken, dan kunnen wij om vijf uur in de namiddag op de plaats van bestemming zijn.

— Het klinkt als een sprookje, mompelde Brand halffluid, in zeventien uren van Londen tot niet eens zo héél ver van de Kaap.

— Over enkele jaren zal het iets zeer gewoons zijn, Charles, zei Raffles.

Raffles dacht een ogenblik na, en vervolgde toen:

— Wij moeten een grote hoeveelheid levensmiddelen meenemen, want wij moeten op alle gebeurlijkheden voorbereid zijn. Ik zou dus zeggen, leeftocht voor een maand ongeveer. Het is beter te veel, dan te weinig. Voorts spreekt het vanzelf, dat wij de nodige wapens en munitie moeten meenemen om ons te kunnen verdedigen tegen roofdieren en tegen wilde volksstammen. Wij zullen enige duizenden patronen meenemen, voor ieder twee jachtgeweren behalve onze revolvers, sterke kapmessen, een paar bijlen en benodigdheden om een tent te kunnen opslaan. De vlieg-

machine heeft bij ons laatste avontuur nog al wat te verduren gehad, en wij zullen het toestel dus zorgvuldig moeten nazien.

De twee vrienden spraken nog enige tijd door en beraadslaagden over alles wat zij nodig zouden kunnen hebben, waarop Brand een lijstje opmaakte.

Toen dit alles gereed was, drukte Raffles op de elektrische knop naast de deur, en zei tot de binnengetreden Gaston:

— Vraag eens, of James Henderson aanstonds hier komt.

De oude kamerbediende verwijderde zich, en vijf minuten later trad James Henderson, de reusachtige chauffeur, het vertrek binnen.

— Mylord heeft mij laten roepen? vroeg hij.

— Ja, James. Wij gaan dezer dagen op reis.

— Very good, mylord.

— Wij gaan nogal vrij ver.

— Very good, mylord.

— Wij gaan naar het zuiden van Afrika.

— Very good, mylord.

— Naar een plek, James, waar nog nooit een Europeaan vóór ons de voet heeft gezet.

— Zodat wij de eersten zullen zijn, mylord. Very good, mylord.

— Bereid je er op voor, dat wij ons aan grote gevaren gaan blootstellen, James. Misschien krijgen wij te doen met ontzaglijke monsters, waarvan wij ons hier geen voorstelling kunnen maken. Zij bereiken soms een lengte van twintig meter.

— Kan men er met een geweer op schieten, mylord?

— Natuurlijk James.

— Very good, mylord.

Daarmee scheen de gehele vocabulaire van de brave kerel uitgeput te zijn.

Raffles wendde glimlachend zijn gelaat naar Brand.

De reus had hem zelfs geen vraag gesteld, en hetgeen Raffles hem had medegedeeld als de eenvoudigste

zaak ter wereld beschouwd. Mylord had gezegd dat zij tegen ontzaglijke monsters zouden moeten vechten; dan waren die er natuurlijk ook, en daarmee uit.

— Is er verder nog iets van uw dienst, mylord? ging Henderson voort.

— Niets anders James, dan dat je je reisvaardig houdt, en onze vlieg-machine, die op het ogenblik in de hangar van het vliegveld staat, aan een grondig onderzoek onderwerpt.

— Wij gaan dus met de «Sperwer», mylord?

— Ja, James.

— Very good, mylord. Ik zal voor alles zorgen.

Henderson draaide zich op zijn hielen om, en verliet het vertrek.

Voor hem scheen de hele zaak niets anders te zijn dan een eenvoudig plezierreisje.

— Wat een flegmatieke vent, mompelde Brand. In dat opzicht is hij een echte Engelsman.

— Dat ligt zo in zijn aard, Charles, zei Raffles glimlachend.

— Hij scheen ook in het geheel niet verwonderd te zijn over je zinspeling op die voorwereldlijke monsters, kwam Brand.

— Neen, dat scheen hij heel gewoon te vinden, zei Raffles glimlachend.

— Laten wij een ogenblik veronderstellen, dat daar werkelijk nog overblijfselen van die monsters te vinden zijn.

— Overblijfselen of levende exemplaren, viel Raffles hem lachend in de rede.

— Levende praehistorische monsters dan, zei Brand schouderophalend. Wat voor dieren denk je er dan wel te vinden?

— Wel, volgens de beschrijving van Numilus, moet het daar als het ware een staalkaart zijn geweest van bijna alle in het steentijdperk voorkomende soorten. Er moeten in die tijd vertegenwoordigers geweest zijn van de Ichthyosauriers, geweldige vissen, die ongeveer de vorm

hadden van de zaagvis, behalve dat zij tanden hadden met zeer scherpë punten. Het waren dus meer vishagedissen, en zij bereikten een grote lengte. Overblijfselen van die dieren zijn trouwens ook in Europa ontdekt, met name in het dal van de Donau bij de Zwarte Zee, en ook in ons land, waar in enige krijtotsen, zeer merkwaardige afdrukken en sporen van die vishagedissen gevonden zijn. Waarschijnlijk heeft Numilus ze gezien, varende op het Niassa meer.

— Dat is mogelijk, maar ik bedoelde eigenlijk de landdieren, en de halfslachtigen, Edward.

— In zijn manuscript heeft die Romein het over de Stegosaurus in het bijzonder, een ontzaglijk dier, dat bij de achterpoten een hoogte kon bereiken van vier en een halve meter en een lengte van twaalf meter, met een dikke, lange staart, en wiens rug bezet was met een dubbele rij ontzaglijke hoornen pantserplaten, naar men vermoedt, om hem te beschermen tegen de beet van de Plesiosaurus, zijn ergste vijand, een waar monster, dat half in het water, half op het land leefde, en vier vinnen had, waarmee dat monster zich met ongelooflijke snelheid in het water kon voort bewegen. Maar nog grotere vijand had de Stegosaurus in de Diplodocus, eveneens een ontzettend groot monster, dat een gewicht had van veertig ton, bij een lengte van achttien meter, dus iets kleiner dan de Brontosaurus, die vijf en twintig meter lang en vijftig ton zwaar was.

— En zouden wij die sinjeur daar ook aantreffen? vroeg Brand met een schuin oogje naar Raffles.

— Dat is volstrekt niet onmogelijk.

— En waren die dieren voor de mensen gevaarlijk?

— Natuurlijk, al was het alleen maar door hun zwaarte en kracht, maar zij waren zeer log en dom, bewogen zich tamelijk moeilijk, leefden hoofdzakelijk van planten, en vielen de mensen alleen aan als zij

in het nauw gebracht werden. Maar er waren toch ook monsters onder, verschrikkelijk om aan te zien, en die tot de vleesetende reptielen behoorden, zoals bijvoorbeeld de tyrannosaurus en de theropoda, dieren die met de gespierde achterpoten ontzettende sprongen hebben kunnen nemen. Als het dier gewoon op de achterpoten zat, in de houding van een kangoeroe, dan was de kop ruim zeven meter boven de grond, dat wil zeggen ter hoogte van de tweede verdieping van een huis. De bek was voorzien van scherpe tanden, en enigszins achterwaarts gericht, als die van de tegenwoordige reptielen.

Brand had zwijgend toegelisterd en zei nu:

— Je mag zeggen wat je wil, maar het wil er bij mij nog altijd niet in, dat dergelijke dieren tot nog voor betrekkelijk korte tijd zouden hebben kunnen bestaan, zelfs in die onbezochte streken, zonder dat wij er iets van zouden hebben gehoord, en nu spreek ik nog niet eens van de mogelijkheid, dat er op dit ogenblik nog van die monsters zouden leven.

— Ik geef toe, dat wij daaromtrent niets zeker weten, repliceerde Raffles bedaard, en daarom juist gaan wij het onderzoeken.

HOOFDSTUK IV

NA DE THEORIE DE PRACTIJK

Na vier dagen was alles voor de reis in gereedheid.

Raffles en Brand hadden nogmaals nauwkeurig nagegaan, wat zij absoluut nodig hadden en dat alles was per auto naar het vliegveld dicht bij Londen overgebracht, toebehorend aan een particuliere luchtvaartclub, waarvan Lord William Aberdeen deel uitmaakte en waar zich een groot aantal hangars bevonden, die het eigendom der leden waren.

Raffles had het niet nodig geacht iemand in kennis te stellen van zijn plannen, en alleen een verzegelde brief voor de hoofdredacteur van de « Times », die tot zijn vrienden behoorde, achtergelaten, in welk schrijven hij het doel van de reis had uiteengezet.

Gaston had strenge instructies ontvangen deze brief niet eerder te bezorgen, dan wanneer er drie maanden na de datum van vertrek zouden zijn verlopen.

Terwijl Raffles volkomen kalm, en ook Henderson, de gehele reis als een eenvoudig uitstapje scheen te beschouwen, verkeerde Brand in een onverklaarbaar zenuwachtige toestand, zoals hij die nog zelden gekend had.

Ofschoon hij nog altijd twijfelde aan de in het latijnse manuscript beschreven schat en de toestanden in de omgeving van het Niassa-meer in Afrika, was hij toch opgewonden en ongedurig op de dag van het vertrek.

Behalve levensmiddelen, wapens, een lederen tas met de beste kaarten, welke er tot op dat ogenblik van Afrika waren uitgegeven, werden ook de nodige reservedelen meegenomen ten einde de machine onderweg te kunnen herstellen, tenminste wanneer de aangerichte schade niet al te groot was.

Veel tijd had Raffles doorgebracht met het bestuderen van het manuscript, waarvan Brand een zorgvul-

dige vertaling had gemaakt opdat de luchtreizigers de tekst onderweg zouden kunnen raadplegen.

Jammer genoeg bevatte het manuscript hier en daar onduidelijke gedeelten waarmede zij geen raad wisten, en ook was hier en daar de inkt zodanig gevlekt en doorgelopen, dat het handschrift op die plaatsen onleesbaar was geworden.

Dit schrikte Raffles niet af en om half tien in de avond stapten de drie vrienden in een kleine auto, die hen naar het vliegterrein zou brengen.

Zij kwamen daar om half twaalf aan.

Het vliegveld werd dag en nacht bewaakt door twee portiers, een voor de dag en een voor de nacht, die hun verblijf hielden in een klein gebouwtje dat dicht bij het toegangshek stond.

Zodra de auto voor het hek stopte kwam de portier naar buiten, voorzien van een elektrische zaklantaarn die een helder licht verspreidde, en waarvan hij het schijnsel op de auto en de inzittenden liet vallen.

Hij herkende de wagen, zowel als de eigenaar blijkbaar onmiddellijk, en haastte zich, het hek te openen.

De auto reed het vliegveld op en in het voorbijgaan riep Raffles de portier toe:

— Wij gaan een nachtvlucht maken, Oldland, het is echter niet zeker, dat wij nog deze nacht terugkomen, want wij denken het Kanaal over te steken. Maak je dus niet ongerust als wij niet terugkomen, want dan zijn wij in Frankrijk gebleven.

— Oké, mylord! riep de portier terug en maakte een wuivend handgebaar.

Henderson stopte voor de grote garage, die zich voor dergelijke doeleinden ongeveer midden op het vliegveld bevond en waar de wagen werd ondergebracht.

Het vliegtuig van Raffles werd door de drie mannen uit de hangar

gerold, waarbij de lichaamskracht van Henderson voortreffelijke diensten bewees, waarna er de voorwerpen werden ingebracht, die nog niet waren ingeladen.

Het was precies middernacht, toen de drie reizigers in de cockpit stapten van de wonderlijke vlieg-machine, waarvan het aluminium zacht glansde in het licht van de maan.

Het was een verrukkelijke nacht in het begin van de zomer, de blokken voor de wielen van het toestel werden door een paar man van het grondpersoneel weggetrokken en op het teken: «All ready!» maakte Raffles contact, de schroef begon te draaien, de machine rolde tot op de helft van de startbaan en maakte zich toen los van de grond.

Nauwelijks waren zij goed en wel onderweg of Henderson en Brand maakten alles voor hun nachtrust in gereedheid.

Zij klaptten de stoelen die zich ter weerszijden van de cabine bevonden eenvoudig om, haalden hun donzen dekens te voorschijn, en enige minuten later sliepen zij vast.

Van te voren waren de uren van rust en arbeid nauwkeurig verdeeld, want Raffles oordeelde het noodzakelijk dat geen van de drie reizigers zich te zeer zou vermoeien nog voor zij op de plek van bestemming waren aangekomen.

Raffles liet de machine aanstonds tot een hoogte van meer dan tweeduizend meter stijgen, in zuid-oostelijke richting koersende.

De afstand van Londen naar Parijs bedraagt in vogelvlucht rond de driehonderdveertig kilometer. De lijntoestellen moeten, als zij deze route volgen het Kanaal schuin oversteken, ongeveer van Eastbourne naar Dieppe, een afstand van iets meer dan honderd kilometer.

De «Sperwer» vloog twaalf minuten boven water zodat men na te middernacht ten noorden van Londen te zijn opgestegen, om kwart voor één boven Parijs vloog.

De lichten van de wereldstad waren zelfs op deze hoogte duidelijk te zien, en een vergissing was zelfs niet mogelijk, want de lichtzee strekte zich uit over een breedte van enige kilometers.

Raffles dacht er echter niet aan, zich in de Franse hoofdstad op te houden, maar koerste in rechte lijn naar Lyon, welke stad op vierhonderd kilometer afstand van Parijs is gelegen.

Raffles drosselde de motor om een weinig vaart te verminderen, en om kwart over twee, toen de hemel zich in het oosten, reeds met een teder rose begon te kleuren, kwam Marseille in zicht.

Snel maakte de duisternis plaats voor het licht, en alles beloofde een heerlijke zomerochtend.

Zelfs op de hoogte van duizend meter, waarop het vliegtuig zich thans bevond, waren de bedwelmende geuren merkbaar, die opstegen uit de aarde op dit gezegde plekje van de aardbodem, hetwelk la Provence heet. Lang duurde dit evenwel niet, want reeds vloog de « Sperwer » boven de Middellandse zee. Raffles hield de blik strak op het kompas gevestigd en op de zeekaart, welke zich in het kleine van glas voorziene kastje bevond, dat vlak vóór de piloot op het schakelbord was geplaatst.

Als men een rechte lijn trekt van Marseille naar Tunis, dan snijdt deze voor een klein gedeelte Sardinië, beginnend bij Kaap Pecora, en eindigend bij Kaap Spartivento.

De gehele afstand bedraagt achthonderd veertig kilometer. Deze reis over de Middellandse zee was een enigszins gewaagde onderneming daar het toestel er ditmaal niet op was berekend, op het water neer te strijken in geval van nood.

Juist in een uur legde de vlieg-machine de afstand van Marseille naar Kaap Pecora af, en in enkele minuten vloog Raffles over het zuidelijkste gedeelte van Sardinië, zo snel dat hij nauwelijks de tijd had

de woeste, rotsachtige kust te onderscheiden, of de bossen, waarmee de bergen begroeid zijn. De 340 kilometer, welke nog overbleven, werden afgelegd in ongeveer drie kwartier, en het was reeds volop dag geworden toen Tunis in zicht kwam, met zijn schilderachtige, wit gepleisterde huizen en zijn prachtige omgeving van bergen en fraaie landwegen.

Aldus waren Brand en Henderson van Europa naar Afrika overgebracht in de tijd van drie uren, terwijl zij sliepen.

Raffles liet de vlieg-machine nog meer dalen, ten einde zich beter te kunnen oriënteren.

De stad Kairuan, op enige mijlen rechts latende liggen, stuurde hij de machine ter hoogte van Sfaks over de Golf van Gabes, hetgeen niet meer dan zeven minuten tijds in beslag nam.

Van Tunis tot Mida bedraagt de afstand zes honderd kilometer en Raffles bereikte deze Tripolitaanse stad om half vijf.

Een kwartier later reikte Raffles met de linkerhand achter zich, en trok Henderson bij het been, een gemakkelijke en afdoende wijze om de reus onmiddellijk te doen ontwaken.

Deze richtte zich dadelijk over-eind, wreef zijn ogen eens uit, keek door een der ronde raampjes naar omlaag, scheen het landschap niet te herkennen, maar haastte zich de plaats naast Raffles in te nemen, vragend:

— Waar bevinden wij ons, mylord?

— Boven Afrika, James.

— Zijn wij al boven de Bosnegers, de Hottentotten, de Kaffers of hoe dat zwarte volkje verder mag heten, mylord?

— Neen, James, nog lang niet. Wij zijn op het ogenblik pas in de streek van de Kabylen en de Arabieren, dat wil zeggen dat wij de Libysche woestijn naderen. Ik wil nu een paar uur gaan slapen, dus

neem de stuurknuppel van mij over en houd koers in zuid-oostelijke richting. Daar is de kaart, je ziet, dat deze de minste kleinigheden vermeldt. Laat de snelheid niet dalen onder de vierhonderd en vijftig kilometer en houdt de machine op een hoogte tussen de duizend en tweeduizend meter. Om zeven uur kun je mijnheer Brand wekken, die de stuurknuppel van je zal overnemen, opdat je je talenten aan het klaar maken van het ontbijt zult kunnen wijden.

Henderson nam Raffles zitplaats in en een paar seconden later sliep Raffles even vast als in zijn bed op de begane grond.

Henderson hield zich stipt aan zijn instructies en hield aan op Moerzoek, een vrij grote stad, welke hij aldra in zicht kreeg.

Hij wierp een blik op het kaartje vóór hem en constateerde: nog een kwartier en hij zou het geweldige Tarso gebergte, dat zich op een hoogte van 2400 meter boven de zeespiegel verheft, ontwaren.

En inderdaad, vijftien minuten later verzezen aan de gezichtseinder de contouren van het gebergte, dat zich dwars over Afrika uitstrekt.

Het vormt de enige afwisseling, behoudens enkele oasen, in de troosteloze Libysche woestijn, en is tevens de afscheiding tussen de zandvlakten van de onmetelijke Sahara, het land der woeste Toearegs. Precies om zeven uur wekte Henderson Charles Brand, die dadelijk klaar

wakker was, maar toch enige tijd nodig had om zich te oriënteren.

Hij wierp de deken van zich af, rekte zich eens flink uit, en ging naast Henderson zitten.

— Waar zijn wij ergens, James? vroeg hij.

— De streep daar voor ons is het Tarso gebergte, mijnheer Brand, luidde het antwoord.

Brand nam de stuurknuppel over, zeggende:

— Dan zijn wij dus het gebied van Tibesti genaderd. Ik hoop dat je ons iets hartigs als ontbijt voorziet, want ik moet zeggen, dat de luchtreis mijn eetlust gescherpt heeft.

Henderson, die zelf zijn maag voelde jeuken, liet zich dit geen tweemaal zeggen en begaf zich door de middengang naar het achterste gedeelte van de vliegmaschine, waar zich de kombuis bevond.

Daar stond een kleine elektrische oven, waarvoor de stroom door de motor geleverd werd, en waarin men allerlei schotels kon bereiden.

Aldra was Henderson met zijn potten en pannen in de weer; hij bakte ham en een paar spiegeleieren, roosterde brood, en opende een blikje makreelt in olijfolie.

Dit leek hem voldoende voor een eerste ontbijt en een kwartier later had hij Brand van het nodige voorzien, waarna hij zelf een hartig hapje nam, dat hij naar beneden speelde met een kop thee.

HOOFDSTUK V

DE GEHEIMEN VAN AFRIKA

Volgens zijn verzoek werd Raffles om tien uur gewekt, toen de « Sperwer » boven Foro vloog, een stadje in het district Dar-Randa.

Hier besloot Raffles te landen, om zijn reisgezellen en zichzelf de gele-

genheid te geven de ledematen een weinig uit te strekken, die door het langdurig zitten in een vrij beperkte ruimte, tamelijk stijf geworden waren.

Raffles wist, dat het een streek

was, waar een kalme, rustige bevolking woonde, Bosnegers, die zich voornamelijk bezighielden met de landbouw en een zekere trap van beschaving hadden bereikt.

Brand, die op dit oogenblik aan de stuurknuppel zat, liet de machine tot op een hoogte van tweehonderd meter dalen, zocht even naar een goed landingsterrein, en streek toen neer, in de buurt van een bosje daldelpalmen, waar een aantal goed gebouwde hutten stonden.

Onder luid gekrijs stoven enige vrouwen en kinderen uiteen, die het monster hadden zien dalen, en nog nooit zulk een reusachtige vogel hadden aanschouwd, en hun schrik werd niet minder, toen zij uit die vogel drie levende wezens zagen stappen.

Uit het open veld kwamen enige mannen toegesnel met kapmessen en houwelen in de handen, waarmee zij de grond bewerkten.

Hun huidskleur varieerde van donkerbruin tot zwart, hun haar was kroezig, en door de brede neuzen droegen zij allen een stukje ivoor, terwijl de oorlellen aanzienlijk waren uitgerekt door zware koperen ringen.

Zij schenen reeds eerder blanken te hebben gezien, want zij legden geen vrees aan de dag, hoewel zij op een eerbiedige afstand van de vliegmaschine bleven.

Raffles en zijn metgezellen naderden hen met vriendelijke en geruststellende gebaren en maakte de beweging van drinken.

Aanstonds kwamen een paar mannen toelopen met uitgeholde kokosnoten, gevuld met het sap van deze vruchten.

Zij schenen zeer nieuwsgierig te zijn en betastten onder luid gesnater en onder het uitstoten van de vreemdste keelgeluiden, de kleren en de hoofddeksels der drie luchtreizigers.

Toen wezen zij op de vliegmaschine, en schenen iets te vragen.

Raffles maakte de beweging van

vliegen, waarbij de Bosnegers kreten van verbazing lieten horen.

Na omstreeks een half uur bij deze inboorlingen te hebben vertoefd, liet Raffles een hoeveelheid bontgekleurde kralen en een aantal spiegeltjes bij hen achter die door de Bosnegers met uitbundige blijdschap en onder kreten van vreugde werden aanvaard.

Toen de luchtreizigers weer in de cabine zaten, keken zij nog eens om, en zagen dat er een hooglopende ruzie ontstaan was over de verdeling, welke twist echter abrupt eindigde toen de schroef begon te draaien, en het woestijnzand hoog opzweepte. De inboorlingen wierpen zich plat ter aarde en schenen een of andere godheid aan te roepen, zozeer had dit wonder hen aangegrepen.

Raffles, die in de stuurstoel zat, bracht het toestel dadelijk weer op grote hoogte, en de tocht werd voortgezet.

Nog vijf en twintig honderd kilometer scheidde de reizigers van hun einddoel.

Een kwartier na de start bevonden de drie reizigers zich boven de Kongo welk land thans, evenals zo vele koloniale gebieden vóór hen, de strijd voor algehele onafhankelijkheid tot een goed einde heeft weten te brengen.

Om twee uur in de namiddag vloog het toestel over de Loika, een der zijrivieren van de machtige Kongo rivier en nog weer een half uur later bevond het zich juist boven de stroomversnellingen, waaraan de naam van ontdekkingsreiziger Stanley gegeven is.

Daar deze rivier op deze plaats tussen een dubbele rij hoge bergen stroomt, worden de stroomversnellingen en watervallen veroorzaakt, welke zo talrijk zijn op dit gedeelte van de loop der machtige rivier, waarvan de Stanley-vallen, de Uhasa-vallen en de Wester-vallen de voornaamste zijn.

Schier eindloos strekken de oer-

wouden zich hier uit, afgewisseld door hoge bergen of door diepblauwe meren, ware binnenzeeën gelijk.

Dit gebied is zeer vruchtbaar, zodat zich daar een aantal nederzettingen hebben gevestigd, die tot steden uitgroeiden, zoals Njangwo en Kasong, dicht bij de oorsprong van de Kongo gelegen.

Raffles had de machine hier weer tot op grote hoogte laten stijgen, daar hij er voorlopig minder op gesteld was, de aandacht te trekken, maar eindelijk, omstreeks vijf uur in de namiddag, naderden de reizigers het voorlopig doel van hun tocht, de stad Maranda doemde aan de gezichteinder op.

Raffles wist, dat hij hier slechts weinig blanken zou vinden, het gebied was nog niet bezet en de Matabelen, de oorspronkelijke bewoners heersten er nog onbepakt.

De blanken die er zich bevonden, moesten stoutmoedige mannen zijn, want dagelijks stonden zij aan de grote gevaren bloot, die hun van mens, dier en klimaat bedreigden.

Toch aarzelden Raffles en zijn beide metgezellen niet, hier te landen.

Zij moesten zien hier enige inlichtingen in te winnen want slechts enkele mijlen verder zouden zij een gebied bereiken, waar nog nooit een blanke de voet had gezet.

Daar begon dat Afrika, dat nog geheel en al onbekend was, en met recht « duister » mocht worden genoemd.

Wat achter die bergrug lag, welke de horizon scheen af te sluiten, kon niemand zeggen.

Hier zou de Romeinse soldaat van het legioen van Julius Cesar, Octavius Numilus met enkele zijner kameraden, zijn doorgedrongen, en de geheimen doorvorst hebben van die onbekende streken.

Er liep een huivering over de rug van Charles Brand als hij daaraan dacht. Nog kon hij niet geloven, dat dit alles op waarheid berustte, maar evenmin kon hij zich onttrek-

ken aan de geheimzinnige indruk, die het landschap op hem maakte.

Raffles had de vliegmachine tot op een hoogte van honderd meter doen dalen, en zocht nu naar een goede plek om te landen.

De reizigers waren hier op ternauwernood vijftien minuten gaans van het stadje, en de inboorlingen zouden hen ongetwijfeld reeds lang gezien hebben.

Niet zodra hadden de wielen van de « Sperwer » dan ook de aarde geraakt of van alle kanten kwamen de Matabelen aansnellen, een weinig minder donker van huidskleur dan de Bosmannen.

Zij hadden zich waarschijnlijk in allerijl gewapend, want in de linkerhand droegen zij een ovaal schild van hout, bespannen met buffelvel, terwijl zij in de rechtervuist pijl en boog of een scherp gepunte assagaai hielden.

Het kroezige haar was door de meesten in een wrong gedraaid, en rijkelijk met vet ingesmeerd.

Zij durfden echter de vliegmachine niet naderen en bleven op een afstand, vreemde kreten uitstotend, en nu en dan met hun wapens zwaaiend, maar niettemin blijkbaar niet met vijandelijke gevoelens tegenover de vreemdelingen bezielde.

Raffles was in de stuurstoel blijven zitten, gereed om gas te geven, voor het geval er soms gevaar mocht dreigen.

Maar toen de inboorlingen klaarblijkelijk alleen maar nieuwsgierig waren, klommen de drie mannen uit de cockpit.

Zij maakten uitnodigende gebaren en tenslotte verstoutten zich enige inboorlingen, langzaam naderbij te komen.

Naar alle schijn kenden zij het gebruik en de uitwerking van vuurwapens, en daar zij de geweren in de handen der vreemdelingen zagen, begrepen zij dat hun primitieve wapens hier toch geen uitwerking zouden hebben. Eindelijk stonden zwarten en blanken tegenover

elkander.

Raffles wierp zijn geweer op de grond, ten teken, dat hij met vriendschappelijke gevoelens bezielde was, en dadelijk volgden de inboorlingen zijn voorbeeld met hun wapens, onder het uitstoten van kreten, die hun blijdschap en vertrouwen in de blanken te kennen moesten geven.

Raffles kwam een paar passen naar voren, en legde zijn hand met een vriendelijk gebaar op de schouder van een der Matabelen, die de hoofdman scheen te zijn, te oordelen naar de versierselen, waarmede hij behangen was. Tot zijn verwondering zei de inboorling in gebroken Engels:

— Grote vogel, welkom! Iwanda vriend van vreemdelingen.

Raffles begreep dadelijk, dat deze lieden veel in aanraking geweest moesten zijn met Engelsens, voor de strijd in een ander deel van Afrika hen ook hier verdreef.

Hij sprak langzaam en duidelijk toen hij antwoordde:

— De vreemdelingen zijn ook uw vrienden, Iwanda. Zij komen u geschenken brengen, en hopen dat de goden van uw stam welgevallig op u mogen neerzien.

Op een wenk van Raffles haalden Brand en Henderson kralen, spiegeltsjes en enige bontgekleurde lappen uit het toestel, welke hij begon te verdelen onder de Matabelen, die onverbloemd hun blijdschap toonden.

Raffles besloot deze gunstige stemming aanstonds te benutten, om zijn plannen te verwezenlijken en inlichtingen te vragen aan deze primitieve mensen.

Hij trad weer op Iwanda toe, en zei, terwijl hij hem doordringend aankeek:

— Wil mijn vriend Iwanda een dienst bewijzen aan de blanke vreemdeling, die met zijn grote vogel is komen aanvliegen?

Het opperhoofd knikte enige malen snel met het hoofd en zei:

— De vreemdeling vrage, Iwanda zal hem zeggen wat hij weet.

— Iwanda moet goed luisteren. Duizenden en duizenden jaren geleden werd dit land bezocht door een vreemde volksstam, die hier oorlog kwamen voeren. Ook tot hier drongen enkelen dier krijgers door. Zij bezochten de streken ten oosten van dit gebied, daar waar de zon in de ochtend opkomt. Kent gij die streek en wilt gij ons daarheen brengen?

Wat Raffles ook als antwoord verwacht mocht hebben, zeker niet de handelwijze van het opperhoofd, en van die die de in het Engels gestelde vraag begrepen hadden.

Zij wierpen zich allen in het stof, bedekten het hoofd met beide handen en hieven luide jammerklachten aan, terwijl zij zich heen en weer wentelden.

De drie reizigers verstonden geen woord van wat zij in hun eigen taal zeiden, maar meenden te begrijpen, dat de Matabelen hun goden aanriepen, en hun bescherming afsmeekten. Na een poos stond Iwanda op, en riep sidderend:

— Vreemdeling, vraag dat nooit. De streek aan die zijde van de bergen is vervloekt. Hij, die tot daar doordringt is verloren, nooit keert hij weer. Daar huizen monsters.

Hij sprak niet verder.

Een zijner mannen, die tot zijn gevolg behoorde, had hem bij de arm gevat en zei snel fluisterend enige woorden in de taal van zijn land.

Iwanda zweeg en keek schuw vóór zich.

Na enige tijd hernam hij:

— Iwanda mag niets meer zeggen, vreemdeling. Zelfs er over te spreken is gevaarlijk. Nooit mag een der onzen u vergezellen naar die streek. En als uw leven u lief is, keer dan aanstonds terug. De gevaren welke u daar bedreigen zijn ontelbaar.

Raffles begreep, dat hij niets meer van deze inboorlingen zou te weten komen.

Zij beefden nog over het gehele lichaam en sommigen waren gevluucht uit de nabijheid van blanken, die over zulke dingen durfden spreken.

Toch stelde Raffles nog één enkele vraag:

— Zeg mij nog één ding, Iwanda. Wonen daar mensen?

Het opperhoofd aarzelde even en antwoordde toen:

— Ja, er wonen mensen, maar wie hen ziet valt dood.

Raffles wisselde een blik met Charles Brand.

Beiden was het duidelijk, dat hier inderdaad een geheim moest schuilen, waarvan zij de aard wilden doorgronden.

Als de Matabelen hen niet wilden helpen, dan zouden zij het zonder hun hulp moeten doen.

Ook Brand, die tot dusverre getwijfeld had, begon nu in te zien, dat er achter deze onverklaarbare vrees van de inboorlingen meer moest schuilen, dan eenvoudig de schrik voor bovennatuurlijke dingen, hun bij overlevering bijgebracht.

Er moest inderdaad iets bestaan, waardoor die vrees gemotiveerd was.

Voor de laatste maal wendde Raffles zich tot Iwanda:

— Wilt gij mij zeggen, of reeds vóór ons blanken hier zijn geweest, die getracht hebben de geheimen van die streken te ontdekken?

Het opperhoofd knikte bevestigend:

— Velen, antwoordde hij, en geen hunner is teruggekeerd. Wie eenmaal over die bergen is getrokken is een kind des doods.

— Dank voor alles wat gij mij hebt verteld, Iwanda, zei Raffles. Kunnen wij hier van nacht slapen?

— Gij en uw vrienden zullen onze broeders zijn, antwoordde het hoofd, en keer dan terug, ga, van waar gij gekomen zijt.

Raffles was dat echter niet van plan.

Hij zou doorzetten, ook al zou het hem het leven moeten kosten.

Wat de inboorlingen verzwegen, dat wilde Raffles zelf gaan onderzoeken.

De vliegmaschine werd een eind verder gerold tot dicht bij het dorp.

De vrouwen hielden zich schuw op een afstand, maar de mannen waren moediger, en daar zij waarschijnlijk nooit te voren een vliegmaschine hadden gezien, bekeken zij de «Sperwer» met eerbied en grote nieuwsgierigheid.

De drie reizigers kregen een onderkomen in een der weinige houten huizen, en werden op gulle wijze van voedsel voorzien.

— Zouden wij hier nu rustig kunnen slapen? vroeg Brand toen de drie mannen alleen waren gelaten.

— Ongetwijfeld, antwoordde Raffles. De stam der Matabelen is een zachtaardig volk, al zien zij er nog zo krijgshaftig uit met hun schilden en speren. Zij moeten nu en dan wel vechten tegen een naburige, oorlogszuchtige stam, en hun wapens zijn onontbeerlijk om zich tegen het wilde gedierte te weer te stellen.

— Zijn hier leeuwen en tijgers, mylord? vroeg Henderson.

— Geen tijgers, alleen poema's, James, antwoordde Raffles, maar leeuwen komen hier veel voor, en van een grootte, waarvan wij ons maar matig een denkbeeld kunnen vormen, geweldige dieren.

De mannen beëindigden hun maal en verlieten nu de hut om de omgeving nog eens te verkennen alvorens te gaan slapen.

Omstreeks acht uur, toen het reeds donker begon te worden, keerden de drie reizigers terug.

Zij zochten hun houten huis op, waar intussen drie legers van droge bladeren door de zorgzame inboorlingen waren opgeslagen.

Een uur later was alles in het Matabelendorp in diepe rust.

HOOFDSTUK VI

BUITEN DE GRENZEN DER KENNIS

Raffles, Brand en Henderson konden niet veel langer dan een paar uur hebben geslapen, toen eensklaps daarbuiten, uit de richting van het woud, een machtig geluid klonk, dat dadelijk het gehele dorp in rep en roep bracht, een geluid, dat aanstonds te herkennen was als het gebrul van de leeuw.

Dat gebrul werd herhaald en van een andere zijde beantwoord. In een oogwenk waren Raffles en zijn metgezellen op de been, grepen hun geweer, en snelden naar buiten.

De maan scheen helder, en men kon vrij goed zien, in de tropische nacht onder de schitterende sterrenhemel.

Luid schreeuwend liepen de inboorlingen over het plein, dat zich aan de grens van het dorp bevond.

Verderop, op een afstand van veertig meter ongeveer, tussen de slanke stammen der bomen, glommen enige lichtende punten, de ogen van minstens drie leeuwen, waarvan de vormen vaag zichtbaar waren.

Instinctmatig hadden de Matabelen zich om de drie blanken verdrongen, van wier vuurwapens zij de kracht kenden.

Enigen hunner waren voorzien van fakkels, waarmede zij gewend waren, de wilde dieren af te schrikken, wanneer deze, gedreven door honger, het dorp al te dicht naderden.

Aan de uiterste grens van het dorp stond een schaapskooi, waarvan de lucht wellicht de leeuwen had aangelokt. Reeds verkondigde een angstig geblaas de angst der opgesloten schapen en lammeren.

Met een paar geweldige sprongen was een der leeuwen tot vlak bij de omheining genaderd welke de schaapskooi omgaf.

Daar zag het roofdier een andere, gemakkelijker te bereiken prooi. Vlak bij de kooi liep een zwart spiernaakt kind dat zich van geen gevaar bewust was, en waarschijnlijk in de algemene verwarring aan het oog zijner moeder ontsnapt.

Iwanda, die naast Raffles stond, slaakte een luide, smartelijke kreet.

Hij riep enige woorden, welke geen der drie blanken verstond, maar aan de toon begrepen zij alles. Dat kleine, zwarte kind was een zoon van het opperhoofd.

Iwanda had zijn boog gespannen maar dat was een onnut wapen op die afstand, want hoewel de pijl reeds van het trillende koord suide en de leeuw een gebrul van woede en pijn uitstootte, omdat de pijl hem aan een der voorpoten gewond had, liet het roofdier zich daardoor niet weerhouden.

Hij kromp ineen, geeselde met zijn staart het zand, en maakte zich gereed tot de sprong...

Echter vóór de leeuw zich had kunnen oprichten kraakte er een schot uit het geweer van Raffles.

De leeuw had de kracht niet meer voor de sprong, en stiet een daverend gebrul uit.

Het ondier rekte de machtige klauwen in doodstrijd, en lag stil; de kogel had het monster in de hersens gedrongen.

Iwanda snelde als waanzinnig op het kind toe, dat verbaasd en niet begrijpend wat dit alles te beduiden had, op dezelfde plek was blijven staan, greep het, tilde het in zijn armen en snelde er mee terug.

Hij wierp zich voor Raffles op de knieën, greep diens hand en legde die op zijn hoofd.

Het gevaar was echter nog niet geweken.

Een luid gebrul deed opnieuw de lucht trillen.

Twee leeuwen slopen nader, met de buik over het zand schuivend, met zwiepende staarten en fonkelende ogen.

De inboorlingen zwaaiden gillend met hun fakkels, in de hoop, de roofdieren te verjagen.

Maar deze, door honger gedreven, lieten zich niet afschrikken.

De drie blanken hadden zich plat op de grond geworpen en legden aan; de schoten knalden.

Een der leeuwen was geraakt, maar niet dodelijk gewond, de tweede was ongedeerd en sloop langzaam nader.

En nu kwamen van een geheel andere kant nog een paar leeuwen, groter nog dan de andere, te voorschijn.

Een aantal inboorlingen namen gillend de vlucht en verscholen zich in hun hutten, maar Iwanda dacht niet aan vluchten, hij spande opnieuw zijn boog, richtte zorgvuldig en de pijl vloog met een zacht fuisend geluid door de lucht.

De punt drong diep in het vlees van het roofdier, doch dit had slechts tengevolge dat het monster tot het uiterste werd geprikkeld.

De leeuw nam een geweldige sprong, die het dier tot op een paar meter van de onvoorzichtige schutter bracht.

Op dat ogenblik sprong Henderson op. Hij had zijn geweer weggegooid, en was slechts met zijn jachtmes gewapend, waarvan het lemmet in het maanlicht flikkerde.

Hij wierp zich boven op de leeuw en stak hem het mes met reuzenkracht in de zijde.

De leeuw stiet een gebrul uit, dat mijlen in de omtrek moest worden gehoord, en trachtte met zijn klauwen zijn aanval te verscheuren.

Henderson ontweek de slag, trok het mes uit de wonde en stiet opnieuw toe.

Nu was het beter raak, want ditmaal doorboorde hij de leeuw het

hart. Het ondier wentelde zich om en om, ploegde met zijn nagels het zand en lag stil.

Bijna tegelijkertijd legde Brand met een goed gericht schot een derde leeuw neer, en Raffles verwondde er één dodelijk.

De laatste leeuw deinsde af, en verdween onder luid gebrul tussen het geboomte.

Zodra het stil was geworden kwamen de inboorlingen weer te voorschijn, terwijl hun vreugdegehuil de lucht vervulde.

Vier leeuwen lagen dood uitgestrekt en Henderson maakte ten slotte ook de vijfde met een revolver-schot in de kop, af.

Toen eindelijk de rust was teruggekeerd had Iwanda Raffles bij de arm genomen en hem langzaam naar het houten huis gevoerd, waarheen hij door Henderson en Brand gevolgd werd.

De kleren van de reus waren danig gehavend en hij bloedde uit een vrij diepe scheurwond aan de arm, maar voor het overige mankeerde hij niets, zoals hij zelf zeide.

Iwanda maakte een gebaar, om de blanken tot zitten uit te nodigen, en hurkte zelf neer op de mat, die voor de ingang op de lemen vloer van de hut lag.

Hij keek Raffles een ogenblik zwijgend aan met zijn donkere ogen en begon toen:

— Luister, vreemdeling. Gij hebt zoëven mijn zoon gered, die eenmaal mijn plaats moet innemen, als hoofd van de stam. De dienst welke gij mij bewezen hebt, is niet te vergelden, daarom zal ik u zeggen, wat ik nog aan geen enkele blanke heb gezegd, ook niet aan hen, die mijn vrienden waren en ons thans verlaten hebben. Gij zult horen wat u daarginds, aan de andere zijde der bergen, wacht!

Het opperhoofd zweeg even en vervolgde toen langzaam:

— Gij hadt het anders nooit te weten gekomen, maar verneem nu, dat daarginds wonderen te aan-

aanschouwen zijn, groter dan enig mens het zich kan indenken. Gij zult daar een stam vinden, ouder dan enige andere ter wereld, en die zijn gebruiken tot op deze dag onveranderd heeft behouden.

Men noemde hen eertijds Egyptenaren. Gij zult er hun bouwwerken zien, machtiger dan de stenen heuvelen, welke, naar mijn blanke vrienden mij zeiden, gevonden worden in de nabijheid van de stad Caïro. Gij zult er hun slaven aan het werk zien, aangevuurd door de zwepen der opzichters. Gij zult er mensenoffers aanschouwen gruwelijker dan enige verbeelding het zich kan indenken. Een plantengroei wonderlijker dan mensenverstand kan bedenken tiert daar welig. En ten slotte zult gij de onmetelijke bossen, de spelonken en de monsterachtige hoge bergen bevolkt vinden door dieren, welke gij niet kent en ook nooit hebt aanschouwd, dieren die de olifant onzer wouden aangrijpen en vermorzelen onder hun ontzaglijke poten.

Iwanda had zijn stem tot een hees gefluister laten dalen.

De gebrekkige Engelse woorden kregen een zonderlinge, bijna angst-aanjagende betekenis in zijn mond, zoals hij daar zat, zijn zwart lichaam beschenen door de gloed van het kleine houtvuur, dat tegen de nachtkoude was aangelegd.

De drie Engelsers hadden met stijgende verbazing toegeluisterd.

Allen zwegen en alleen het knetteren van de takken in het vuur was hoorbaar.

Toen vroeg Raffles:

— Wilt ge me zeggen, Iwanda, wie dit heeft kunnen mededelen, daar immers allen die de bergen achter zich lieten, zijn omgekomen, zoals gij gezegd hebt.

— Lang, lang geleden, vreemdeling, zijn er enige Matabelen als door een wonder ontsnapt. Zij brachten hier de tijding van dit wonderbare, en zij waren nog vervuld van de doodsangst en vrees, toen zij ver-

telden wat hun overkomen was.

De geheimzinnige wezens, die dat land bevolken, laten niemand ongestraft hun gebied betreden, en als het hun gelukt, wacht hun een gruwelijke dood.

Raffles bleef diep in gedachten een ogenblik zitten.

Toen hernam hij, terwijl hij Iwanda de hand toestak:

— Wij danken u, opperhoofd der Matabelen, voor uw woorden, en wat gij zeidet, willen wij gaan onderzoeken.

— Gij schrikt dus niet terug voor hetgeen u daar te wachten staat? riep Iwanda uit, terwijl zijn ogen hem bijna uit het hoofd puilden.

— Neen. 't Prikkelt onze nieuwsgierigheid en wij vertrekken morgen vroeg.

— Dan mogen de goden met u zijn, zei Iwanda op zachte toon, terwijl hij opstond, en langzaam met gebukt hoofd en hangende armen heenging.

De drie mannen bleven allen, en dachten na over het gehoorde.

Wat zouden hunne ogen zien?

Zou het dus waarheid zijn, wat Octavius Numilus geschreven had?

Zij wierpen zich op hun rustbed van droge bladeren, maar het was hun onmogelijk, de slaap te vatten.

Daartoe waren hun gedachten te zeer vervuld van het wonderbaarlijke verhaal, hun door Iwanda gedaan.

Zij stonden daarom vroeg op, en maakten, na wat gegeten te hebben, zich gereed om te vertrekken.

Vervolgens gingen zij afscheid nemen van Iwanda, die treurig voor zijn hut gehurkt zat, en met zijn zachte ogen hen smekend aankeek.

Maar Raffles en zijn metgezellen waren nu eenmaal vastbesloten tot het einde te gaan, al zou dat einde de dood zijn.

Zij klommen in de vliegtuigmachine, en Raffles maakte contact.

De schroef begon te draaien, de Sperwer kwam los van de grond, steeg snel, en binnen enkele tellen

was er van geheel het dorp der Matabelen niets meer te zien, dan een donkere vlek op het gele zand.

Daar een kaart de reizigers van geen nut meer kon zijn, van wege de afdoende reden, dat er van deze streken nog geen kaarten bestonden, koerste Raffles de ogen strak voor zich gevestigd, recht op de bergen aan, die op grote afstand tegen de einder afstaken.

Hij bracht de vliegmaschine tot op een hoogte van vijfduizend meter, in de verwachting, dat hij aldus gemakkelijk over de bergen zou kunnen vliegen, die de horizon leken af te sluiten, als met een gordel van graniet.

Bijna een half uur verliep, zonder dat er een woord tussen de luchtreizigers gewisseld werd.

Allen waren doordrongen van de huiveringwekkende ernst van het ogenblik.

De vliegmaschine had in dit halve uur niet meer dan een paar honderd kilometer afgelegd, want Raffles had niet opzet de motor gedrosseld, daar hij niet wilde, dat iets van het landschap hem zou ontgaan.

Het land scheen hier geheel verlaten te zijn, hij zag geen spoor van enig menselijk leven, geen hut, geen bebouwde grond, alleen dichte bossen en onmetelijke stukken dorre grond.

De vliegmaschine naderde nu snel het gebergte, dat naar schatting bijna vijfduizend meter hoog was, en dus tot de hoogste bergen der wereld mocht worden gerekend.

Raffles liet de machine nog meer stijgen, en om zes uur in de ochtend vloog hij over de toppen van de geheimzinnige bergketen.

Brand en Henderson keken onafgebroken rond, om toch niets te verliezen van hetgeen zich aan hun blikken zou vertonen.

Zij zagen evenwel niets dan de kale met sneeuw bedekte bergtoppen.

De overtocht duurde geruime tijd voor de reizigers de laatste toppen

achter zich hadden.

Een huivering beving hen bij wat zij thans aanschouwden.

Diep onder hen lag een woestijn, van zulk een schrikwekkende eenzaamheid, dat zij het hart in hun keel voelden kloppen.

Geen zand, geen boom, geen struik, geen enkel stroompje water, hoe klein ook. Zover het oog reikte, niets dan grijze en roestbruine rotsblokken, sommige van een monsterachtige grootte, en vreemd gevormd, als mensenhoofden, afgeslagen ledematen, versteende dieren van een ontzaglijke grootte.

Al deze rotsblokken lagen verspreid over een vlakke, die zich schier eindeloos scheen uit te strekken, waarop de zon meedogenloos brandde.

Geen zuchtje scheen de aardkorst hier te kunnen beroeren, en de hitte daar beneden moest iedere beschrijving tarten.

Maar heel ver in het westen leek een ijle nevel te hangen, die de nabijheid van andere bergen aankondigde.

Met grote snelheid vloog de Sperwer over dit oord der verschrikking, waar geen enkele plant scheen te kunnen leven, waar geen dier had kunnen ademen, heen.

Wederom verliep een kwartier, en nog altijd strekte de angstwekkende woestijn zich uit.

Ineens slaakten de drie mannen tegelijkertijd een luide kreet.

De nevel, die zij reeds geruime tijd ontwaard hadden, scheen zich plotseling op te lossen, en wat zij daar op één afstand van enige kilometers voor zich uit zagen, sloeg hen met een verbazing, die hen sprakeloos maakte. Daar verhief zich wederom een bergketen, van een zo ontzaglijke hoogte, dat de bergrug, die zij achter zich hadden gelaten er heuvels bij leken.

Als een grijze muur verhief het bergmassief zich tot een hoogte, die de tienduizend meter zeker moest overschrijden, bijna volkomen steil,

en zonder enige spleet, die het doorbrak.

Raffles had maar juist de tijd, het gashandel over te halen, en tevens de koers te wijzigen om niet tegen de rotswand te pletter te vliegen.

Brand en Henderson staarden met

verbijstering naar dit natuurwonder, waarnaast zelfs het Himalaya gebergte, met een gemiddelde hoogte van achtduizend meter, in het niet zonk.

De Sperwer maakte een bocht, en scheerde juist langs de rotsmuur.

HOOFDSTUK VII

HET GEBIED DER VERGETELHEID

De rotsmuur was een der wanden van het reuzengebergte, dat zij nu weldra achter zich lieten. Raffles begreep, dat hij óf terug moest keren, óf alles op alles zetten om er over te vliegen. Hij besloot tot het laatste.

Hij vloog een kilometer of tien terug, steeds stijgend in grote bochten, tot hij meende hoog genoeg te zijn gekomen om de laatste stormloop op het ontzagwekkende gebergte te kunnen wagen.

Nog steeds het hoogteroer hanteerend, hield hij recht aan op een der laagste toppen van de bergketen.

Het waagstuk lukte.

Met grote snelheid scheerde de vliegmaschine rakelings over de kam van het hemelhoge gebergte.

Niet zodra waren zij over deze barrière heen of een verrukkelijk schoon panorama breidde zich voor de drie reizigers uit.

Het leek wel of de bergketen, die zij zo juist gepasseerd waren, een bolwerk moest zijn, bestemd om een aards paradijs te beschermen tegen het binnendringen van profanen.

Raffles kon nu het toestel aanzienlijk laten dalen en de drie luchtreizigers zagen nu beneden zich een zeer gevarieerd landschap.

Uitgestrekte bossen rondom en brede bomen die hun wateren door een heerlijke plantengroei stuwden.

Ter rechter zijde scheen zich eveneens een grijze rotsmassa te verheffen, weinig minder hoog dan het

gebergte, hetwelk de luchtvaarders thans achter zich gelaten hadden.

Maar in het westen, zover het oog reikte, breidde zich het verrukkelijk schone landschap uit.

De vliegmaschine was zo snel gedaald, als het zonder gevaar voor de bloedsomloop van de inzittenden der machine kon geschieden.

Op vijfduizend meter hoogte werden de zuurstofstoestellen opgeborgen.

Het ademen viel wat gemakkelijker, ofschoon alle drie nog leden aan enige duizeligheid.

Gelukkig keerde aldra het evenwicht tussen de druk binnen en buiten het lichaam terug en Raffles en zijn metgezellen konden zich nu beter oriënteren.

Raffles zocht naar een plek om te landen, maar dit was niet gemakkelijk, en bovendien liep hij de kans, zich aan wie weet welke gevaren bloot te stellen.

Hij besloot daarom de vliegmaschine langs de binnenwand van de onmetelijke rotskom te dirigeren, waarin zich het geheimzinnige gebied van Niassa scheen te bevinden, van de buitenwereld afgesloten door deze ring van hemelhoge bergen.

Hij besloot dus voorlopig niet lager dan vierduizend meter te dalen, en naderde nu de bergwand, die de drie reizigers zo even hadden waargenomen.

Trapsgewijze, als een trap met monsterachtig grote treden, ieder bijna een kilometer breed, daalde het

gebergte hier naar de met groene bossen bedekte vlakte af.

Deze terrassen waren bijna volkomen effen, en daar zij uit graniet bestonden, bedekt met een dunne laag steengruis, boden zij een voortreffelijk landingsterrein.

Raffles hield dus op een dezer terrassen aan, vloog enige malen rond, teneinde zich te overtuigen dat de landing geen gevaar zou opleveren, en streek daarop voorzichtig op een der terrassen neer, zo dicht mogelijk bij de steil oprijzende wand van de volgende trede, zodat er nu van de vlakte weinig te zien viel.

De drie mannen klommen uit de cockpit, met het geweer in de hand, terwijl hun hart luid klopte, daar zij bewogen werden door een gevoel waaraan zij geen naam konden geven; een gemoedstoestand van doffe beklemming.

Misschien werd deze gemoedstoestand teweeggebracht door de volkomen stilte, welke tussen deze ontzaglijke rotsen hing.

Zij waren hier beneden de sneeuwgorde, maar deze begon slechts weinig hoger, en de zon wierp haar verblindend licht op de witte rotspunten.

Op de plek, waar de vliegmaschine was geland, was alles grijs, van een kleur, welke de drie mannen nog nooit ergens hadden aangetroffen.

Nu zij dichtbij waren, zagen zij, dat de reusachtige treden toch niet zo volkomen regelmatig gevormd waren als zij oorspronkelijk gedacht hadden.

Hier en daar gaapten geweldige spleten, en ook groeide er een soort agave-plant, waarvan de wortels in de smallere rotsspleten vastzaten.

Geruime tijd stonden de drie mannen bij elkaar, aangegrepen door deze neerdrukkende, sombere stilte, en door het schouwspel van deze monsterachtige terrassen van grijs graniet, met het stof der eeuwen bedekt.

De vliegmaschine was niet ver van een der holen neergestreken, die als

in de rotswand uitgehouwen waren.

Nu trad Raffles op zijn twee metgezellen toe, en zei, terwijl hij zijn stem onwillekeurig dempte:

— Wij zullen ons naar de rand van het terras begeven; misschien hebben wij daar weer het uitzicht op de wonderschone vlakte welke wij in de lucht reeds ontwaarden.

— En de vliegmaschine? vroeg Brand.

— Wij zullen het toestel met ons meetrekken, want het zou misschien gevaarlijk zijn het hier te laten, al kan ik op het ogenblik nog niet zeggen, welk gevaar ons hier zou kunnen bedreigen.

Nauwelijks had Raffles deze woorden gesproken, of een vreemd, doordringend geluid deed zich horen, dat uit de richting van het rotshol scheen te komen. Bijna op hetzelfde ogenblik vertoonde zich een gedrochtelijk wezen, dat met de monsterachtige kop bijna de bovenzijde van het hol aanraakte.

De drie mannen uitten tegelijkertijd een kreet van ontzetting.

— Een Allosaurus! riep Raffles, die zelfs hem, de onverschrokkenen had doen verbleken.

Op een afstand van ongeveer honderd meter was een dier monsters verschenen, welke de hedendaagse wetenschap reeds lang uitgestorven waande.

Het dier bewoog zich voort op de sterke achterpoten, van drie machtige klauwen voorzien.

De kop, als van een reusachtige krokodil; de nek en de rug, evenals het bovengedeelte van de staart waren met groenachtig glanzende, dikke schubben bedekt.

Het gedrochtelijke monster had nu geheel het hol verlaten, en richtte zich op, om de omgeving te verkennen, waarbij zijn grote, een weinig uitpuilende ogen, ongeveer tweemaal zo groot als een paardenoog heen en weer rolden.

Zoals het daar nu, in de houding van een Kangeroe, op de staart steunde was het monster zeker acht

of negen meter hoog.

Ineens zagen de drie reizigers, verstijfd van schrik, hoe de Allosaurus de vliegmaschine in het oog kreeg.

Het monster stiet een gebrul uit, dat wel wat leek op het getrompetter van een olifant, hurkte neer op de geweldige achterpoten, en nam een ontzettende sprong, die het tientallen meters verder deed neerkomen.

Nog één zulk een sprong, en de Allosaurus zou op de vliegmaschine neerkomen, welke het misschien aanzag voor de Dimorphodon of vliegende draak, een monster met de vleugels van een vleermuis en de bek van een krokodil.

Nog één zo'n sprong en over het lot der drie luchtreizigers zou beslist zijn.

Zij hadden alle drie hun geweer aan de schouder gebracht, richtten op het hart van het monster, dat zich voor de tweede sprong gereed maakte, en vuurden.

De drie kogels troffen de Allosaurus op de juiste plaats.

Het geweldige monster maakte een luchtsprong, die het tot dicht voor de vliegmaschine bracht, sloot en opende zijn klauwen enige malen en bleef toen liggen, met gebroken ogen, die echter nu nog een angst-aan jagende uitdrukking hadden.

Geruime tijd bleven de drie reizigers zwiëgend naar het monster kijken, niet in staat om uiting te geven aan hun gevoelens.

Henderson was de eerste die sprak.

Met trillende stem zei hij:

— Dat zal niemand willen geloven, mylord, ook al zouden wij het onder dure eeden bezweren.

— Dat vrees ik ook, James, zei Raffles. Ik kan mij nog steeds niet voorstellen, dat het werkelijkheid is, en dat wij zo even een dier gedood hebben, dat onze geleerden reeds honderdduizend jaren uitgestorven waanden. Maar kom, laat ons hier niet blijven. Waarschijnlijk zijn ook die andere holen bewoond, en het

geluid van de schoten zou de dieren, die daar huizen kunnen gewekt hebben.

De drie mannen lieten geen tijd verloren gaan, maar rolden de vliegmaschine zo snel zij konden over het terras naar de rand.

Het ging tamelijk gemakkelijk, maar toch duurde het wel een kwartier eer zij de rand bereikt hadden, maar zij konden nog steeds geen blik over de gehele vlakte werpen, want opnieuw breidde zich een breed terras voor hen uit, bijna even breed als dat, waarop zij zich bevonden, maar honderden meters lager gelegen.

Daar er niet aan viel te denken, langs de rotswand naar beneden te klimmen en de machine achter te laten, besloten de drie mannen zich weer in te schepen en met de vliegmaschine dat lager gelegen terras op te zoeken.

Aldus geschiedde en tien minuten later streek het vliegtuig opnieuw neer.

Ditmaal landde Raffles, door zijn ervaring wijzer geworden, ongeveer halverwege het terras, want ook hier bevonden zich veel holen.

Juist toen zij opnieuw waren uitgestegen, kwamen er tegelijkertijd drie geweldige monsters te voorschijn, die zich langzaam in de richting van de vliegmaschine voortbewogen.

Reeds wilde Henderson zijn geweer aan de schouder brengen, maar Raffles weerhield hem, en zei:

— Laat maar James, de dieren die daar naderen zijn Iguanodons, en volkomen onschadelijk. Zij vallen mens noch dier aan en voeden zich uitsluitend met planten. Kijk maar, zij blijven op een eerbiedige afstand.

Maar zij lijken toch veel op die sinjeur van zo even, zei de reus, wiens handen jeukten om de monsters neer te schieten.

De vliegmaschine werd nu opnieuw naar de rand van het terras getrokken, maar niet zo ver, dat het toestel uit de vlakte te zien zou zijn, waarna de drie mannen op hun bulk naar

de rand van het plateau kropen.

Een schouwspel zo wonderbaarlijk, dat het hun bijna de adem benam, vertoonde zich aan hun blikken.

Zij hadden het laatste terras van het bergmassief bereikt, en bevonden zich hier op een hoogte van ongeveer duizend meter boven de vlakte.

De bergwand was hier zo volkomen steil en glad, dat het leek alsof deze door mensenhands afgeschuurd en gepolijst was.

Op ongeveer duizend pas afstand van de voet van deze rotswand, breidde zich een stad uit, die op dit ogenblik door de felle stralen van de zon beschenen werd, maar een stad zo wonderbaarlijk en vreemd als de stoutste verbeelding zich had kunnen voorstellen.

De huizen waren gebouwd langs de spiraalvormige omgang van een ontzaglijk grote en brede toren, zuiver rond, en die aan de basis een doorsnede had van minstens drie honderd meter.

Dit ontzaglijke bouwwerk, uit bazaltblokken opgetrokken, was ongeveer zeshonderd meter hoog en versmalde zich langzamerhand naar de top, waar de doorsnede omstreeks twee honderd meter bedroeg.

Rondom deze toren, van de voet tot aan de top, kronkelden zich twee wegen, een met een rechtse, en een met een linkse schroefdraad.

Deze wegen waren wel dertig meter breed, en van een marmeren borstwering voorzien tot op een hoogte van iets meer dan een meter, welke op geregelde afstanden versierd was met standbeelden van uitgelezen schoonheid.

Aan de andere kant van deze wegen waren huizen gebouwd, die schitterden met een buitengewone glans; de voorgevels bestonden uit zilver of een ander wit metaal, de toegangsdeuren waren van bijzonder schone vorm, en alle vensters waren zuiver rond.

De meeste dezer huizen hadden

kleine luifels, eveneens van hetzelfde blinkend metaal vervaardigd.

Op het platte dak van deze wonderlijke toren, die tegelijkertijd een stad was, verhief zich een tempel, die alleen reeds aan de zijde der drie reizigers een stuk of veertig poorten vertoonde, die uit louter goud waren opgetrokken.

Een onmetelijke koepel welfde zich over deze tempel, gedragen door veertig olifanten, allen uit hetzelfde edele metaal gegoten.

Deze geheimzinnige stad stond te midden van een grote met laag struikgewas begroeide vlakte. Een groot aantal wegen leidde er straalsgewijze naar toe.

Aan de voet van de tempel gaapten een aantal poortvormige toegangen, waardoor men het inwendige kon bereiken.

Geheel aan 't einde van de vlakten verrezen een stuk of tien pyramiden, waarnaast die van Cheops slechts kinderspeelgoed moesten gelijken, daar zij minstens negenhonderd meter hoog waren.

Duizenden jaren moest er aan deze gedrochtelijke voortbrengselen van het menselijk vernuft zijn gebouwd.

De drie mannen hadden elkander een blik toegeworpen, vrezende, dat zij ten speelbal waren aan een hallucinatie, dat zij droomden, dat dit alles onmogelijk werkelijkheid kon zijn.

Toch, wat zij daar zagen was werkelijkheid en geen fata morgana. De drie mannen hadden hun kijkers te voorschijn gehaald en brachten dezen voor het oog.

Zij konden nu alle bijzonderheden van de wonderlijke toren beter bekijken, de versierselen, de bogengangen, en zelfs zagen zij duidelijk menselijke wezens langs de brede wegen de toren op en afgaan. De meesten droegen weinig of geen kleren; enkelen hunner waren volkomen zwart van huidkleur, andere bruin en er waren er ook bij, wier kleur slechts weinig afweek van die

van het blanke ras.

— Hoe zonderling, hoe ongelooflijk is dat alles, mompelde Brand. Ik krijg de indruk alsof dit alles zo duizenden jaren moet zijn geweest.

— Niets belet ons dat aan te nemen, amice, zei Raffles. De mensen daarginds moeten een vrij hoge trap van beschaving hebben bereikt, want je ziet, dat zij het merendeel niet naakt gaan maar witte of gekleurde gewaden dragen, die veel gelijken op de klerendracht der oude Egyptenaren, zoals wij die van bewaard gebleven rotsschilderingen kennen.

Raffles richtte nu zijn kijker naar een andere plek, ver van de stad gelegen, eveneens op een terras, misschien wel gelijk aan dat, waarop de reizigers zich bevonden, en waar hij enige beweging had menen te bespeuren.

Inderdaad, krioelde daar een hoop zonderlinge wezens dooreen, geen apen, en toch ook geen mensen, geheel naakt, zwaar behaard en met een lange staart.

Zij bevonden zich bijeen op een open plek, te midden van een aantal hutten en gebaarden blijkbaar opgewonden met elkaar.

Hoe zij daar gekomen waren mocht een raadsel heten, want overal rees de rotswand tot een hoogte van wel duizend meter loodrecht uit de vlakke op.

Op drie kilometer van de plek, waar de drie reizigers zich bevonden, spoot met geweldige kracht een bruisende waterval uit de rotswand, die een brede stroom voedde, welke om de zilveren stad heenliep, en zich aan de gezichtseinder verloor te midden der bossen.

— Het is alsof de natuur deze plek heeft uitgezocht, om er als in een register alles te bewaren wat zij in de loop van duizenden eeuwen gewrocht heeft, mompelde Raffles peinzend. — Hier zijn overblijfselen uit het steentijdperk, uit de tijd van het oude Egypte onder de eerste farao's, uit de wordingstijd van de mensen bijeen, en denkkelijk zullen

er nog ontelbare andere wonderen zijn, welke wij thans niet zien.

— En de geweldige schatten, waarvan Octavius Numilus sprak? vroeg Brand op zachte toon.

— Ik denk dat deze zilveren stad ze bevat, zei Raffles.

Juist toen hij dit gezegd had, kwam op een der wegen, die naar de vreemdsoortige tempelstad voerde, een optocht te voorschijn, die langzaam nader kwam.

Aan die kant strekte zich een bos uit, en de eerste personen, welke de stoet vormden kwamen juist onder de zware bomen vandaan.

Door hun kijkers konden de drie reizigers deze stoet goed waarnemen.

De processie werd geopend door muzikanten, voorzien van vreemdsoortige muziekinstrumenten, gevolgd door negers en lieden van een andere stam, een weinig minder zwart, gekleed in een gestreepte lendendoek, die van het middel tot de knieën hing, het hoofd bedekt met een kap van dezelfde stof, afhangend op de schouders.

Zij droegen luiten, kleine harpen, langwerpige trommels, en blezen op grote bazuinen, die zo lang waren, dat zij ze onmogelijk alleen konden torsen, en een helper nodig hadden, die het voorstuk op de schouder droeg.

Het was een woeste, eigenaardige muziek, welke zij ten gehore brachten, een eindeloze passage, telkens opnieuw herhaald, nog het best te vergelijken met de bolero van Maurice Ravel.

Deze muzikanten, ongeveer tachtig in aantal, schreden langzaam voort over de brede weg, die van het bos naar de tempelstad leidde.

Zij werden gevolgd door een grote schare danseressen, bijna geheel naakt, met een huld die blonk als ebbenhout.

Al deze meisjes schreden met de handen achter het hoofd ineengestremeld, in rythmische cadans voort. Weer anderen droegen een tot

op de enkels, die met gouden ringen prijkten, doorzichtige gazen sluiers, met kleine gouden loovertjes bestikt.

Sommigen droegen het zwarte haar los, en dan viel het tot bijna in de holte der knieën, anderen hadden het om het hoofd gewonden, en dan verdween het bijna onder de gouden sieraden.

De danseressen werden gevolgd door een schaar priesters, in lange witte gewaden gekleed, met gouden sandalen aan de voeten en het hoofd gedekt door een hoog hoofddeksel in de vorm van een afgeplat suikerbrood.

Na de priesters kwam wederom een schaar jonge meisjes, in gelederen van acht naast elkaar, met de polsen aan elkander geketend.

Allen liepen met gebogen hoofd, gevolgd door een afdeling slaven, allen zwart als ebbenhout, en slechts gekleed in een smalle heupdoek.

De muziek klonk hoe langer hoe luider en reeds meenden de drie mannen, dat nu de optocht geëindigd was, maar nu verschenen twaalf negers van reusachtige lichaamsbouw, die op hun schouders een met goud versierd rustbed droegen, waarop een vrouw lag uitgestrekt, de elleboog in kussens gesteund, en met trotse blik om zich heen ziende.

Zij was van een buitengewone, doch barbaarse schoonheid.

De wenkbrauwen waren ongewoon lang, slechts weinig gewelfd, en leken in elkander te lopen.

De neus was dun, en zeer fijn gemodeleerd, de mond had volle lippen, die kunstmatig vuurrood waren gemaakt.

De ogen waren amandelvormig, zeer groot en reebruin.

Op het gitzwarte haar prijkte een diadeem en het voorhoofd was omsloten door een gouden slang, met naar voren gebogen kop.

Om haar hals hing een keten van schitterende diamanten tot op de fraai gevormde borsten neer.

Aan het haviksprofiel en de gehele houding van deze jonge vrouw

was te zien, dat zij het bevel moest voeren, misschien wel de koningin was in dit gebied der vergetelheid.

Na de slaven met de draagbaar kwam wederom een stoet priesters, en tenslotte een afdeling soldaten, bijna duizend man sterk, verdeeld in troepen van tweehonderd man, die ieder door een bereden bevelhebber werden aangevoerd.

Deze soldaten vormden een lijfwacht, want zij waren prachtig uitgedost, en leken veel op de oude Romeinse zwaardvechters met hun gouden kuras, dat de borst en een gedeelte van het onderlijf bedekte, de korte witlinnen rok daaronder, die tot halverwege de dijen reikte, het blinkende korte zwaard, dat zij ontbloot over de schouder droegen, en de grote helm met zijn vleugels terzijde en het zwarte vizier, dat hier niet van ijzer, maar van goud was.

De vijf aanvoerders droegen, behalve het zwaard in de rechterhand, een korte spies als teken hunner waardigheid.

De stoet was hiermede compleet en schreed op de stad toe, de toren, die beklommen werd.

Het duurde vele uren, en telkens zagen de drie waarnemers de optocht een weinig hoger opnieuw verschijnen, tot dat eindelijk de top van de toren was bereikt.

Bijna op hetzelfde ogenblik gingen aan de voorzijde van de tempel twee ontzaglijke grote deuren open en nu konden Raffles en zijn metgezellen het binnenste van de tempel zien.

Daar stond, achter in een grote zaal, een hoog bronzen afgodsbeeld, met een afschuwelijke gelaatsuitdrukking, zes armen, en evenveel benen, gekruist onder het lichaam gevouwen.

Priesters bewogen zich rondom het beeld, en nu traden twee hunner naar voren, en trokken een luik in de bulk van de afgod open.

Dadelijk werd een felle gloed zichtbaar.

— Wat is dat toch, mylord? vroeg Henderson fluisterend, — wat doen die mensen daar?

— Dat afgodsbeeld, James, lijkt op het beeld van de god Baäl, de oppergod van de Phoeniciers, en als ik mij niet vergis, gaan die lieden daarginds een mensenoffer brengen. De jonge meisjes welke wij zo even geboeid voorbij hebben zien gaan, zullen in het binnenste van dat bronzen beeld verbrand worden.

Brand en Henderson slaakten een kreet van ontzetting, en de jongeman riep uit:

— Moeten wij daarbij lijdelijk toezien, Edward? Moeten wij die afschuwelijke, barbaarse marteldood dulden?

— Wat kunnen wij er tegen doen? zei Raffles op sombere toon. — Wat kunnen wij beginnen tegen deze overmacht? Vóór wij daarginds boven zouden zijn, zou toch alles al gebeurd zijn.

Plotseling uitte Henderson een kreet, en wees met uitgestrekte vinger naar het afgodsbeeld.

Twee priesters hadden een der jonge meisjes gegrepen, die thans van hun boeien en de weinige kleren, die zij gedragen hadden, ontdaan waren, en haar met geweld naar de deur van de hels laaiende oven gesleurd. Drie priesters tilden het hevig spartelende kind op, en het volgende ogenblik was de ongelukkige verdwenen, en de drie reizigers verbeeldden zich, dat zij hier haar jammerklachten konden horen.

De koningin, op haar draagstoel uitgestrekt, leek glimlachend toe te zien.

Dit was meer dan de drie reizigers konden verdragen.

— Dan maar met de vliegmaschine! bulderde Raffles. — Misschien zal onze verschijning alleen wel voldoende zijn, om hen op de vlucht te jagen. Ik ben overtuigd dat zij, zodra wij verdwenen zijn, opnieuw zullen beginnen, maar dan zullen wij althans geen getuigen van dat af-

schuwelijke schouwspel behoeven te zijn.

De drie reizigers klommen onmiddellijk in het toestel, en laadden hun geweren. Direct begon de schroef te wentelen, de vliegmaschine schoot over het terras en verhief zich in de lucht, om recht op de tempelstad aan te sturen.

In nog geen vijftien seconden was de afstand afgelegd, en onvervaard liet Raffles de machine midden tussen de dodelijk ontstelde menigte dalen. Velen wierpen zich op de grond, maar het merendeel nam in allerijl de vlucht, gillend en met de handen boven het hoofd geheven, de priesters, de slaven, de dansers, het gevolg van de koningin en ook de jonge meisjes, die aan de god Baäl ten offer hadden moeten worden gebracht.

Alleen de soldaten trachtten zich een ogenblik te weer te stellen, maar een paar goed gerichte geweeerschoten brachten zulk een ontsteltenis en bijgelovige vrees te weeg, dat de gehele legermacht op de vlucht sloeg.

Binnen enkele ogenblikken was er boven op de toren geen levend wezen meer te bespeuren, alles had de vlucht genomen voor deze bovenaardse verschijning, deze vuurspuwende draak.

Raffles zocht en vond een landingsplaats, zette daar de Sperwer aan de grond en steeg met zijn vrienden uit. De tempel was geheel verlaten.

Op enige meters van de ingang lagen ter weerszijden twee grote, zuiver ronde kogels, van klinkbaar goud, en blijkbaar massief, want Henderson kon ze nauwelijks verrollen. Zij moesten elk minstens drie honderd kilo wegen.

— Wij zullen deze fraaligheden als aandenken meenemen, zei Raffles, — maar wij zullen verstandig doen, als wij ze aan niemand laten zien, want men zou ons toch voor fantasten houden.

Met vereende krachten werden de

kogels aan boord van de vliegma-
chine getild. Juist toen dit gebeurd
was, klonk er van de vlakke een on-
beschrijflijk geloei en gehuil, en
toen de mannen naar beneden ke-
ken, zagen zij het gehele dal als het
ware overdekt met honderdduizen-
den en nog eens honderdduizenden
zonderlinge wezens, sterk gebaar-
d, en allen met pijl en boog, knuppel
of stenen bijl gewapend.

— Holbewoners, zei Raffles laco-
niek. De koningin heeft hen zeker
op ons afgezonden, en zij gaan de
toren bestormen. Wij zullen zo ver-
standig zijn, dat leger van een half
miljoen hier niet af te wachten,
want zelfs voor onze moderne gewe-
ren is die overmacht te groot. Maar
wij hebben nog een ander wapen,
dat, althans voor jaren, het dit volk
onmogelijk zal maken hun barbaarse
gruweldaden te voltrekken op on-
schuldige kinderen.

— James, haal vlug een stuk of
tien dynamietbommen uit de vlieg-
machine, die wij aan elkaar zullen
verbinden met een langzaam bran-

dende lont, zodat wij de hele santen-
kraam in de lucht kunnen laten vlie-
gen.

In een minimum van tijd had Hen-
derson, geholpen door Brand, deze
opdracht uitgevoerd, waarna Raf-
fles de bommen zodanig plaatste, dat
deze de meest kwetsbare delen van
de tempel moesten vernietigen.

Toen dit gebeurd was, werd het
hoog tijd, dat de vrienden zich in-
scheepten, want het barbaarse ge-
loei en gehuil kwam steeds nader.

Een ogenblik later zweefde de
Sperwer weer boven dit gebied der
verschrikking, zo vol wonderen en
geheimen, terwijl daar beneden plot-
seling een ontploffing klonk, even
daarna gevolgd door nóg een en nóg
een, en zo tien keer achtereen, die
van de tempel niet veel meer over-
lieten dan een puinhoop, waarvan
de brandbare delen door het vuur
uit de oven werden verteerd.

Dat was de afscheidsgroet van
Raffles en zijn gezellen aan het
Land der Vergetelheid.

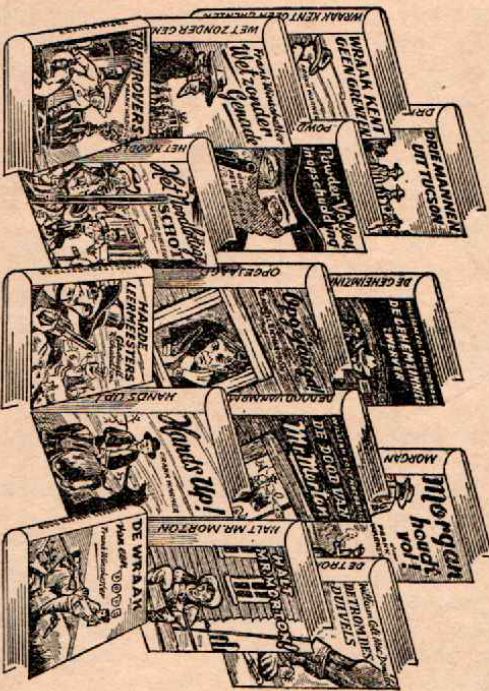
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Een avontuur met hindernissen

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar f 5,- of meer
met 1 per maand

1. **Treinrovers,** door Frank Warner
2. **Het Noodlottige Schot** door Arthur Marlean
3. **Harde Leermesters** door Gladwell Richardson
4. **Hands Up** door Frank Warner
5. **De Wrak van een Dode** } beide door
6. **Wet zonder Genade** } Frank Winchester
7. **Powder Valley in opschudding** door Pat Field
8. **Opgejaagd** door Gladwell Richardson
9. **De dood van Mr. Morton** } beide door
10. **Half, Mr. Morton** } William
11. **Wrak Kent geen Grenzen** Colt MacDonald
12. **Drie Mannen uit Tucson** door Frank Warner
13. **De gehelmzinnige Zwerfer** door Arthur Marlean
14. **Morgan houdt vol** door William Colt MacDonald
15. **De Trom des Duivels** door Frank Warner

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,50. Nu slechts f 44,25, desgewenst betaalbaar met f 5,- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevenstaande bon in.

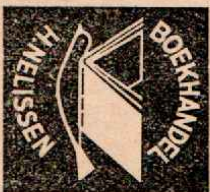
BON Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs. *

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembouwkosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: **L. L.**

ADRES:

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007